

Universitätsbibliothek Wuppertal

M. Tullii Ciceronis Orationes diligentius recognitae & aptiore serie repositae

Cicero, Marcus Tullius

Lutetiae Paris, 1522

Pro P. Sestio. Oratio XXXIII.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-431](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-431)

Pro P. Sestio. Fo. CLXXXIII.

ignesque pestiferos meus ille consulatus e manibus extorserat, quod antequam de meo adventu audire potuissent, cum tunc abessent, aliquorum dierum viam in Macedoniam ad Placium prexi. Hic vero simulatque me mare transisse cognouit: audi, audi, atque attende Laterensis: ut scias quod ego Placium debeam, confitearque aliquam quod faciam, me & grate & pie facere: huic quae pro salute mea fecerit, si minus pro futura sint, obesse certe non oportere. Nam simulac me Dyrrhachium attigisse audivit, statim ad me lictoribus dimissis, insignibus abiectis, veste mutata profectus est. O acerbam mihi Iudaei memoriae temporis illius, & loci, cum hic in me incidit, complexus est, conspersitque lachrymis, nec loqui praemore potuit: O rem cum auditu crudeliter, tunc visu nefarierum: O reliquas omnes dies noctesque eas, quibus iste a me non recedens Thessaloniam me in questorium perduxit. Hic ego nunc de Praetore Macedoniae nihil dicam amplius, nisi eum, & civem optimum semper, & mihi amicum fuisse, sed eadem timuisse quae ceteros. Cui Placium fuisse unum, non quod minus timeret: sed, si accideret ea, quae timerent, mecum ea subire & propterea vellet. Qui, cum ad me L. Tubero meus necessarius, quod fratri meo legatus fuisset, decedens ex Asia venisset: easque insidias, quas mihi paratas ab exulibus coniuratis audierat, animo amicissimo detulisset: in Asiam me ire propter eius provinciam metum, & cum meo fratre necessitudinem comparantem non est passus. Vix me inquam Placius, & complexu suo retinuit, multosque menses a capite meo non discessit, abiecta Questoria persona, comitibus sumpta. O excubias tuas Cui Placii miseris: O flebiles vigilias: O noctes acerbis: O custodiam etiam mei capitis infelicem: si quidem ego tibi vivus non possem, quod fortasse mortuus profuissem. memini enim, memini, neque unquam obliuiscar noctis illius, cum tibi vigilantem, assidentem, mœrentem, vana quaedam miser atque inania, falsa spe inducitur pollicebar: me si essem in patria restitutus, praesentem tibi gratiam relaturum. Sin autem vitam mihi fors ademisset, aut vis aliqua maior reditum peremisset: hos, hos, quos enim ego tunc alios animo intuebar: omnia tibi illorum laborum premia pro me persoluturos. Quid me aspectas: quid mea promissa repetis: quid meam fidem imploras: nihil tibi ego tunc de meis operibus pollicebar, sed horum erga me benevolentiam promittebam: hos pro me lugere, hos gemere, hos decertare pro meo capite, vel vitae periculo velle videbam: de eorum desiderio, luctu, querelis quotidie aliquid tecum simul audiebam. Nunc timeo ne nihil tibi propter lachrymas quae reddere, quas tu in meis acerbitatibus plurimas effudisti. Quid enim possum aliud nisi mœrere: nisi flere: nisi te cum mea salute complecti: salutem tibi iisdem dare possunt, quod mihi reddiderunt. Huc exurge tamquam quaso, retinebo, & completar: nec me solum deprecatorum fortunatum tuarum, sed comitem sociumque profitebor. atque (ut spero) ne mo erit tam crudeli animo, tamque inhumano, nec tam immemor meorum non dicam in bonos meritorum, sed bonorum in me, quod a me mei servatorum capitis diuellat, ac distrahat. Non ego meis ornatum beneficiis a vobis deprecor Iudices, sed custodem salutis meae: non operibus concedo, non auctoritate, non gratia, sed precibus, sed lachrymis, sed misericordia. mecum vos simul miserimus, & optimus obtestatur pariter, & pro uno filio duo patres deprecamur. Nolite Iudaei pro vos, pro fortunas vestras, pro liberos, inimicis meis, his praesertim quos ego pro vestra salute suscepi, dare letitiam, gloriantibus vos iam oblitos mei: salutisque eius, a quo mea salus conservata est, hostes extitisse: nolite animum meum debilitare tunc luctu, tunc etiam metu commutatam vestram voluntatis erga me: sinite me, quod vobis fretus huic saepe promisi, id a vobis ei persolvere. Teque C. Flavi oro, & obtestor, quod meorum consiliorum in consulatu socius, periculorum particeps, rerum quas gessi adiutor fuisti, meque non modo saluum semper, sed etiam ornatum florentemque esse voluisti, ut mihi pro hos conferres esse, pro quem me tibi, & his conservatum vides. Plura ne dicam, tuem me etiam lachrymae impediunt, vestraeque Iudices, non solum mea. Quibus ego magno in metu meo, subito inducor in spem, vos eosdem in hoc conservando futuros, quod fueritis in me, quam istis vestris lachrymis de illis recordor, quas pro me saepe, & multum profudistis.

Reliquas dies.

Vis maior

Letitiam dare.

Persolvere a vobis.

Non solum

PRO P. SESTIO. ORATIO. XXXIII.

QUIVIS antea Iudaei mirabatur, quid esset quod pro tantis operibus Reipublicae tamquam dignitate imperii, nequaquam satis multi civis fortiter & magno animo inuenirent, quod auderet se & salutem suam in discrimen offerre pro statu civitatis, & pro communi libertate: ex hoc tempore miretur potius, si quem bonum & fortem civem viderit, quam si quem, aut timidum, aut potius sibi quam Reipublicae consulentem. Nam ut omittatis de uniuscuiusque casu cogitando recordari, uno aspectu intueri potestis eos qui cum senatu, cum bonis omnibus, Reipublicae afflictam excitarint, & latrocinio domestico liberarint, mortuos, sordidatos, reos, de capite, de fama, de civitate, de fortunis, de liberis dimicantes: eos autem qui omnia divina & humana vexarint,

Oratio

violarent, perturbarent, euerterent: non solum alacres letosque volitare, sed etiam voluntarios fortissimis atque optimis civibus periculum moliri, de se nihil timere. In quo cum multa sunt indigna, tum nihil minus est ferendum, quam quod iam non per latrones suos, non per homines egestate & scelere perditos, sed per vos nobis, per optimos viros, optimis civibus periculum inferre conantur. & quos lapidibus, quos ferro, quos facibus, quos vi, manu, copiis delere non potuerunt, hos vestra auctoritate, vestra religione, vestris sententiis se oppressuros arbitrantur. Ego autem Iud. qua voce mihi in agendis gratiis, commemorandoque eorum, qui optime de me sunt meriti beneficio, esse utendum i putavi, ea nunc uti cogor in eorum periculis depellendis. his potissimum vox hec seruiat: quorum opera & mihi, & vobis, & populo Roma restituta est. Et quod a Q. Hortensio clarissimo viro, atque eloquentissimo causa est P. Sestii perorata, nihilque ab eo pretermisum est, quod aut pro Repub. conquerendum fuit, aut pro reo disputandum: tamen aggrediar ad dicendum, ne mea propugnatio ei potissimum defuisse videatur, per quem est perfectum, ne ceteris civibus deesset. Atque ego sic statuo Iud. in hac causa, atque exercitatione dicendi, a me locum pietatis potius, quam defensionis, querelam quam eloquentiam, doloris quam ingenii partes esse susceptas. Itaque si aut acrius egero, aut liberius, quam qui ante me dixerunt: peto a vobis, ut tantum orationi meae concedatis, quantum & pio dolori, & iusta iracundiae concedendum putetis. Neque enim unquam officio coniunctior dolor esse vllus potest, quam hic meus, susceptus ex hominis de me optime meriti, periculo: neque iracundia magis vlla laudanda, quam ea quae me inflammat eorum scelere, qui cum omnibus salutis meae defensoribus bellum esse gerendum sibi iudicauerunt. Sed quoniam singulis criminibus ceteri responderunt, dicam ego de omni statu P. Sestii, de genere vite, de natura, de moribus, de incredibili amore in bonos, de studio conservandae salutis communis, atque otii: contedamque (si modo id consequi potero) ut in hac confusa atque uniuersa defensione, nihil a me quod ad vestram questionem, nihil quod ad reum, nihil quod ad Rempublicam pertineat, pretermisum esse videatur. Et quoniam in grauissimis temporibus civitatis, atque in ruinis euerse atque afflicte Reipublicae P. Sestii Tribunatus est a fortuna ipsa collocatus, non aggrediar ad illa maxima, atque amplissima prius quam docuero, quibus initiis ac fundamentis haec tanta summis in rebus laudes excitatae sunt. Parente P. Sestius natus est Iud. homine (ut plerique meministis) & sapiente, & sancto, & severo, qui cum Tripl. primus inter homines nobilissimos temporibus optimis factus esset, reliquis honoribus non tam uti voluit, quam dignus videri. eo auctore duxit honestissimi & spectatissimi viri C. Albini filiam: ex qua hic est puer, & nupta iam filia. duobus grauissimis antiquitatis viris sic probatus fuit: ut utriusque eorum, & charus maxime, & iucundus esset. Ademit Albino soceri nomen mors filiae: sed charitatem illius necessitudinis & benevolentiam non ademit. hodie sic huc diligit, ut vos facillime potestis ex hac vel assiduitate eius, vel sollicitudine & molestia iudicare. Duxit uxorem patre viuo optimi & calamitosissimi viri filiam C. Scipionis, clara in hoc P. Sestii pietas extitit omnibus grata, quae & Massiam statim profectus est, ut socerum videre consolarique posset fluctibus Reipublicae expulsum, in alienis terris iacentem, quem in maiorum suorum vestigiis stare oportebat: & ad eum filiam eius adduxit, ut illo insperato aspectu complexus si non omnem, at aliquam partem mœroris sui deponeret: & maximis officiis & illius ærumnam quoad vixit, & filiae solitudinem sustentauit. Possum multa dicere de liberalitate, de domesticis officiis, de tribunatu militum, de provinciali in eo magistratu abstinentia. sed mihi ante oculos obuersatur Reipublicae dignitas, quae me ad se rapit, haec minora relinquere hortatur. Quaestor hic C. Antonii collegae mei Iud. fuit sorte, sed societate consiliorum meus. Impedior nonnullis officiis, ut ego interpretor, religione, quo minus exponam quanta ad me detulerit, quanto ante prouiderit. Atque ego de Antonio nihil dico praeter unum: nunquam illum in illo summo timore, ac periculo civitatis, neque communem meritum omnium, neque propriam nonnullorum de ipso suspicionem, aut inficiando tollere, aut dissimulando sedare voluisse. In quo collega sustinendo atque moderando, si meam in illum indulgentiam coniunctam cum summa custodia Reipublicae laudare vere solebatis, par prope laus P. Sestii esse debet, qui suum ita consulem obseruauit, ut & illi Quaestor bonus, & vobis omnibus optimus civis videretur. Idem cum illa coniuratio ex latebris, atque ex tenebris erupisset, palamque armata volitaret, venit cum exercitu Capuam: quam urbem propter plurimas belli opportunitates, ab illa impia & scelerata manu attetari suspicabamur: & inde M. Aulanum Trib. mil. Antonii Capua praecipitem eiecit, hominem perditum, & non obscure Pisauri, & in aliis agri Gallici partibus in illa coniuratione versatum. Idemque C. Marcellum, cum is non solum Capuam venisset, verum etiam se quasi armorum

I putabam.

Pater P.
Sestii.

Sed.

C. Anto.

I quae multa
detul.

Pro P.

studio in maxima
conuenus ille Capu
ronu adoptauit: huc
beneficij testimonio
decreuerunt Capu
quidam cum se cor
recito decretu offic
bitionis, aut comen
fimi benefici, vicem
cum iam Capu meru
prellis domesticis host
pua accersit, cu illo
filiu incredibili celer
I audire literas, & vestr
CONSVLS. i. P.
res eas quas gesserat, ve
dari. Ac postea est un
te, per se ipsum, SPQ
qui salute comune per
tate Antonii consecra
quor stimulos admo
belli: casum Imerum
& amore Reip. virtu
ri exstitit, neq adiu
dum, fuisse datus illo
fisset, atque restate integ
sanguine, ac sine totu
atruit P. Sestius, ut o
est omittenda sing
figia non pressa leu
sempiterna. Veru he
natum, quia ipse ad
cursuq. Iueniamus.
modo criminu vide
disciplinamq. pscriber
nomen causamq. sus
tandam, at certe Iud.
velli, quis non conced
rem: Sed ut agam mod
nostra dissentiat, late
nos quoq. simus obli
q. offendet oratio me
Sed necesse est ant
fragiu exponere. In qu
ta, consilia, versata. F
tus arcus in me unu,
traductione ad plebe
nis saluris inimici. I
omni cautione, ex der
At ille sceleratissimu
tus, nisi ipsum caute
bellu vincat suspici
gu consul, vel ut ego
dem certe & prudem

Pro P. Sestio. Fo. CLXXXIII.

studio in maximā familiā cōiecisset, exterminandū tūc illa vrbe curauit, qua de causa & tum
conuentus ille Capuē, qui propter salutē illius vrbis consulatu conseruatā meo, me vnū pa-
tronū adoptauit: huic apud me P. Sestio maximas gratias egit: & hoc tēpore fidem hominis,
beneficiūq; testimonio declarāt, periculūq; deprecant suo decreto. Recita quēso P. Sesti quid
decreuerint Capuē Decuriones, vt iā virilis tua vox possit aliqd significare inimicis nostris,
quidnam cū se corroborarit, effectura esse videat. **DECRETVM DECVRIONVM.** Nō
recito decretū officio aliquo expressum vicinitalis, aut clientelę, aut hospitii publici, aut am-
bitionis, aut cōmendationis gratia: sed recito memoriā p̄fūcti periculi, p̄dicationē amplif-
simi beneficii, vicem officii p̄sentis, testimoniū p̄teriti temporis. Atq; illis temporibus
cum iam Capuā metu Sestius liberasset, Urbem Senatus atq; omnes boni deprehensis atq; op-
pressis domesticis hostibus me duce ex periculis maximis extraxissent, ego literis eum Ca-
puā accersui, cū illo exercitu, quē tum secū habebat, quibus hic literis lectis ad urbem confe-
stim incredibili celeritate aduolauit. Atq; vt illius temporis atrocitatem recordari possitis,
laudite literas, & vestrā memoriā ad timoris p̄teriti cogitationē excitare. **LITERAE CL.**
CONSVLLIS. Hoc P. Sestio Tribunorū pl. nouorū, q̄ tum extremis diebus consulatus mei
res eas quas gesserā, vexare cupiebāt, reliquiūq; coniurationis impetus, & conatus sunt retar-
dati. Ac posteaq; est intellectū Catone Tribuno pl. fortissimo atq; optimo ciue Rēp. defenden-
te, per se ipsum, S. P. Q. R. sine militū p̄sidio tueri facile maiestatem suam, & dignitatē eorū
qui salutē cōmunē periculo suo defendissent, Sestius cum illo suo exercitu summa est celerit-
tate Antoniū cōsecutus. Hic ego qd p̄dicē, qbus hic rebus consulē ad rē gerendam excitarit:
quot stimulos admouerit homini fortassis studioso victorię, sed tamē nimium cōmunē Martē
belliq; casum t̄metuenti: lōgū est dicere, sed hoc breue dicā. Si M. Perreii non excellēs animo,
& amore Reipu. virtus, non summa auctoritas apud milites, non mirificus vsus in re milita-
ri extitisset, neq; adiutor Reipub. Sestius ad excitandum Antonium, cohortādum, impellen-
dum, fuisset datus illo in bello, nequaq; Catilina cū e pruina Apēnini, atq; e niuib⁹ illis emer-
sisset, atq; astatē integrā nactus Italię callis & pastorum stabula p̄clara cepisset, sine multo
sanguine, ac sine totius Italię vastitate miserrima cōcidisset. Hūc igitur animū ad tribunatū
attulit P. Sestius, vt quęsturā Macedonię relinquā, & aliquādo ad hęc pp̄iora veniā. q̄q; non
est omittenda singularis illa integritas prouincialis, cuius ego nuper in Macedonia vidi ve-
stigia non pressa leuiter ad exigui p̄dicationē tēporis, sed fixa ad memoriā illius prouincię
sempiternā. Verū hęc ita p̄tereamus, vt tamē intuētes, & respectātes relinquamus. Ad tribu-
natum, quia ipse ad id iādudū vocat, & quodāmodo t̄absorbet orationē meā, contēto studio
cursumq; t̄ueniamus. De quo qdē tribunatu ita dictū ab Hortētio, vt eius oratio nō defensionē
modo criminū videret continere, sed etiā memoria digna vti: & Reip. capessendę auctoritatē
disciplināq; p̄scribere. Sed tamē quoniā tribunatus qdem totus P. Sestii nihil aliud nisi meū
nomen causamq; sustinuit, necessario mihi de hisdē rebus esse arbitror, si nō subtilius dispu-
tandū, at certe lud. dolētius deplorandū. Qua in oratione si asperius in quosdā hoīes inuehi
vellē, quis nō concederet: vt eos quorū scelere, furore, violatus essem, vocis libertate p̄strin-
gerem: Sed vt agā moderate, & huic poti⁹ tēpori seruiam, q̄ dolori meo: si qui occulte a salute
nostra dissentiūt, lateāt. si qui fecerunt aliqd aliquando, atq; iidem nunc tacēt, & quiescunt,
nos quoq; simus oblitī. si qui se offerūt, insectant, quoad ferrī potuerunt p̄feremus: neq; quē
q̄ offendet oratio mea, nisi q̄ se ita obtulerit, vt in eum nō inuasisset, sed incurrisse videamur.
Sed necesse est anteq̄ de tribunatu P. Sestii dicere incipiā, me totū superioris anni Reip. nau-
fragiū exponere. In quo colligēdo, ac reficiēdo salutē cōmuni oīa reperientur P. Sestii dicta, fa-
cta, consilia, versata. Fuerat ille annus tanq̄ in Reip. magno metu, & multorum timore inten-
tus arcus in me vnū, sicut vulgo ignari rerū loquebātur: re quidem vera in vniuersam Rēp.
traductione ad plebē furibundi hominis ac perditī, mihi irati, sed multo acrius otii, & cōmu-
nis salutis inimici. Hunc vir clarissimus mihi multis repugnātibus amicissimus Cn. Pōpēius
omni cautione, fœdere, execratione deuinxerat, nihil in tribunatu contra me esse facturum.
At ille t̄sceleratissimus, ex oīm scelerum colluuiōe natus, parū se fœdus violaturū arbitra-
tus, nisi ipsum cautozem alieni periculi suis pp̄riis periculis terruisset, hanc terrā immanēq;
belluā vinctā auspiciis, alligatā more maiorū, constrictā legū sacrarū catenis soluit, subito le-
gū consul, vel vt ego arbitror t̄exoratus, vel vt non nemo putaret t̄mihi iratus, gnarus qui
dem certe & prudens impendētiū scelerū tantorū ac malorū, q̄ Tribunus pl. felix in euertēda

t̄ ab illa

Sed

t̄ ne illius

t̄ claudite

literas.

t̄ intuentis

t̄ obseruat

t̄ veniam

Dolentius

t̄ nefarius

Captor.

t̄ exhorta

tus.

t̄ miratus.

Oratio

Rep. fuit nullis suis neruis, qui em in eiusmodi vita nerui esse potuerunt, hois fraternis flagitiis, fororiis stupris, omni inaudita libidine infamis! Sed fuit pfecto quedam illa Reip. fortuna fatalis, vt ille cecus atq; amens Tribunus pl. nancisceret, quid dicam Consules! hoccine ego appellē noie euerfores huius imperii! pditores vestre dignitatis! hostes honorū oim: q ad delendum senatū, affligēdū equestre ordinē, extingueda oia iura atq; instituta maiorū, se illis fascibus ceterisq; insignibus summi honoris, atq; imperii ornatos esse arbitrabant. Quorū p deos immortales, si nondū scelera vulneraq; iniusta Reip. vultis recordari, vultū atq; incessum animis intueamini. facilius facta eorū occurrēt mentibus vestris, si ora ipsa oculis vestris pposueritis. Alter vnguentis affluens, calamistrata coma despiciēs cōscios stuproq; ac veteres vexatores atatula suā **† putealis**, & foeneratorū gregibus inflatus, atq; pculsus, olim Nesculeio illo **†** aris alieni in freto ad columnā adhāresceret, ni in tribunatus portū infugeret. contemnebat eqtes Romanos, mīnitabat senatū, venditabat se operis: atq; ab iis se ereptum, ne de ambitu causam diceret, pdicabat: ab iisdēq; se etiā inuito senatu puinciā sperare dicebat: eāq; nisi adeptus esset, se incolumē nullo modo fore arbitrabat. Alter o dii boni q teter icedebat, q truculentus, q terribilis aspectu: vnum aliqū te ex barbaris illis, exemplū imperii veteris, imaginem antiquitatis, columen Reip. dicerēs intueri: vestitus asper, nostra hac purpura plebeia, ac pene fusca, capillo ita horrido, vt Capua, qua ipsa tū imaginis formādē causa Duūiurū gerebat, sepius iā **† sublatu** videret. Nā qd ego de supercilio dicā, qd tū hoibus non supercilium sed pignus Reip. videbat: Tanta erat grauitas in oculo, tanta frōtis contractio, vt illo supercilio tāq; **† Rhadamanth** ille niti videret. Erat deniq; hic oim sermo: est tādē Reip. magnū firmūq; subsidiū. habeo quē opponā labi illi, atq; ceno. vultu mediūssidi? Collegē sui libidinē, leuita tēq; franget. habebit senatus in hūc annū quē sequat. nō deerit auctor & dux bonis. Mihī deniq; homines p̄cipue congratulabant, q habiturus essem cōtra Tribunū pl. furiosum & audacē, cū & amicū & affinē, rū etiā fortē & graūē Consulē. Atq; eorū alter sefellit neminem. quis em clauū tantū imperii tenere, & gubernacula Reip. tractare in maximo cursu, ac fluctib; posse arbitraretur, hominē emersum subito ex diuturnis tenebris lustrorū ac stuprorū, vino, gaueis, lenociniis, adulteriisq; cōfectū: cum is p̄ter spem in altissimo gradu alienis opibus positus esset, qui non modo tempestatē intueri impendentē temulentus, sed ne lucē qdem insolitam asp̄cere posset. Alter multos plane in oēs partes sefellit. Erat em hominū opinione nobilitate ipsa blanda conciliatricula cōmēdatus. Oēs boni semp nobilitatī fauemus, & quia vtile est Reip. nobiles esse homines dignos maioribus suis, & quia valet apud nos clarorum hominū senex de Repu. meritorum memoria etiā mortuorū, quia tristem semp, quia taciturnum, quia subhorridum atq; incultum videbant, & q erat eo nomine, vt ingenerata familiē frugalitas videretur, fauebant, gaudebant, & ad integritatem maiorum spē sua hominem vocabāt materni generis obliti. Ego autem vere dicam Iud. tantū esse in homine sceleris, audacię, crudelitatis, quantum ipse cum Repu. sensi, nunq; putauī. Nequam esse hominem, & leuē, & falsa opinione, errore hominū ab adolescentiā cōmēdatū sciebā. etem animus eius vultu, flagitia parietibus tegebant. Sed hęc obstructio, nec diuturna est, nec obducta, ita vt curiosis oculis perspici non possit. Videbamus genus vitę, desidiā, inertiam: inclusas eius libidines, q paulo propius accesserant, intuebantur. Deniq; etiā sermonis ansas dabat, qbus reconditos eius sensus tenere possemus. Laudabat homo doctus philosophos nescio quos, neq; eorum tantum nomina poterat dicere. sed eos tamē laudabat maxime: qui dicūtur p̄ter ceteros esse auctores & laudatores voluptatis. cuius, & quo tempore, & quo modo, non quarebat. verbum ipsum omnibus modis animi, & corporis deuorabat: eosdēq; p̄clare dicere aiebat, Sapiētes oia sua causa facere: Rēpublicā capessere hominē bene sanū nō oportere: nihil esse p̄stabilius otiosa vita, & cōferta, & plena voluptatibus. Eos aut qui dicerent dignitatē esse feruendū, Reip. consulendū, officii rationē in omni vita non cōmodi esse ducendā, subeunda p̄ patriā pericula, vulnera excipienda, mortē oppetēdā: vaticinari atq; insanire dicebat. Ex his assiduis eius quotidianisq; sermonibus, & q videbam, quibuscū hominibus in interiore edium parte viueret, & q ita domus ipsa fumabat, vt multa eius sermonis indicia **† redolerent**, statuebam sic, boni nihil ab illis nugis esse expectandū, malī quidem certe nihil pertimescendum. Sed ita est Similitudo pulchra. Iud. vt si gladium paruo puero, aut si imbecilli senī, aut debili dederis, ipse impetu suo nemini noceat: sin ad nudum, vel fortissimi viri corpus accesserit: possit, acie ipsa vel ferrī viribus vulnerari: ita cum hominibus encruatis, atq; exanguibus consulatus tanq; gladius esset da-

similitudo elegans
sed ridicula

Affinem. f.
Pisonem.

Nobilitas
blāda cōciliatricula.
Senex memoria.

Anfas sermonis dabat.

Vaticinari

† redoleret

Similitudo pulchra.

Pro

rus: qui per se panger
dauerunt. sed dū fecer
exercitū & pecuniam q
em sedus meo fange
tū sedus poterat. & q
de mea pernicie, & q
tes excitari, Italia cō
Cōsulibus atq; a sum
riofum illi Tribunū
em p̄mis tarde cōc
tam etiam precibus f
ferrent. hi non modo
tar. Hic subito cū inc
vestem mutandam cō
reret. defendenda pos
sentabat memoriam c
alter ille horridus & f
bes, amplissimi ordin
contempit Helluo pu
fit. vos inquit Egres R
impurissimi picillit
magnitudine animi L
lute mutādi censuit. A
domestici merore q
memoria sumere illu
natū publico cōsilio
ta, sed luctus, quē em
improbū, qui mutat
to quid ille Tribunū
adolescentes, honesti
rum gladiis & lapid
nat? euolat ex senat
ditorum conuentur
nunq; Catilina victo
bitarent. equites ve
lū duci fecissent: ve
dis. Si dixisset hoc se
Remp. labefactare. qu
te, quæ cum fratre m
oppetere cupiebat, in
sus pro ciue, pro bene
quo ciuem importun
tera, quæ sunt ei cō
propriū, vt expuler
q optimū virum, q
cum bonis omnib; ca
edicto ex patria cōsul
dit, ex vrbe ite a cōsul
miliare: & in illo con
debat. hoc vero quid
pillet a patria? videlicet
nunc estis in Rep. fore
uitate reliqui credidit
ri, ciuim deniq; omni

Pro P. Bestio. Fo. CLXXXV.

rus: qui per se pungere neminē vnq̄ potuissent, hi summi imperii noīe armati, Rempū. trucidauerunt. foedus fecerūt cū Tribuno pl. palā, vt ab eo prouincias acciperēt quas ipsi vellent: exercitū & pecuniā quantā veller: ea lege, si ipsi prius Tribuno pl. afflictā Rēp. tradidissent. id em̄ foedus meo sanguine ictū sanciri posse dicebant. Quā re patefacta (neq̄ em̄ dissimulari tā tū scelus poterat, nec latere) promulgantur vno eodēq̄ tēpore rogationes ab eodē Tribuno de mea pernīcie, & de prouinciis nominatim Cōsularibus. Hic tū senatus sollicitus, vos equites excitati, Italia cūcta permota, oēs deniq̄ omnīū generū atq̄ ordinū ciues summā Rēp. a Cōsulibus atq̄ a summo imperio petendū esse auxiliū arbitrabantur, cū illi soli essent p̄ter fu- riosum illū Tribunū, duo Rēp. turbines, q̄ nō modo p̄cipitanti patriā non subuenirent, sed eam nimis tarde cōcidere mcererent. Flagitabat ab his quotidie, cū querelis bonorū omnīū, tum etiam precibus senatus, vt meam causam susciperēt, agerēt aliquid, deniq̄ ad senatū re- ferrent. hi non modo negando, sed etiā irridēdo amplissimū quēq̄ illius ordinis insequēban- tur. Hic subito cū incredibilis ī Capitoliū multitudo ex tota Vrbe cūctaq̄ Italia cōuenisset, vestem mutandam oēs, meq̄ etiā omni ratione priuato cōsilio (qm̄ publicis ducibus Resp. ca- reret) defendendū putarūt. Erat eodē tēpore senatus in aede Cōcordiē: qd̄ ipsum templū rep̄ sentabat memoriā cōsulatus mei: cū flens vniuersus ordo Cincinnatū Cōsulē orabat. nam alter ille horridus & seuerus consulto se domi cōtinebat. quā tū superbia cōenium illud ac la- bes, amplissimī ordinis preces, amplissimorum ciuium lachrymas repudiavit: me ipsum vt contempserit Helluo patriē: nā quid ego patrimoniū dicā: qd̄ ille cū quasi quēstum faceret, ami- sit. vos inquā Egtes Ro. & oēs boni veste mutata, vos inquā p̄ meo capite ad pedes Lenonis. impurissimī piecistis, cum vestris p̄cibus a latrone illo repudiati estis. Vir incredibili fide, magnitudine animi L. Mummius ad senatū de Rep. retulit: Senatusq̄ frequēs vestē p̄ mea sa- lute mutadā censuit. O diē illū Iud. funestū senatū bonisq̄ oibus, Rēp. luctuosum, mihi ad- domesticū mcerorē grauē, ad posteritatis memoriā gloriosum. Quid em̄ quisq̄ pōt ex omni memoria sumere illustrius, q̄ pro me vno ciue & bonos oēs priuato cōsensu, & vniuersum se- natū publico cōsilio mutasse vestem: Quā quidem tū mutatio nō deprecationis causa est fa- cta, sed luctus, quē em̄ deprecari se, cum omnes essent sordidati: cūq̄ hoc satis esset signi esse improbū, qui mutata veste non esset: Hac mutatione facta vestis, tāto ī luctu ciuitatis, omī- to quid ille Tribun⁹ omnīū rerū diuinarū humanarūq̄ p̄do fecerit: q̄ adesse nobilissimos adolescentes, honestissimos equites Ro. deprecatores salutis meae iusserit, eosq̄ operarū sua- rum gladiis & lapidibus obiecerit: de Cōsulib⁹ loquor, quorū fide Respu. niti debuit. exani- mat⁹ euolat ex senatu, nō minus perturbato animo atq̄ vultu, q̄ si annis ante paucis ī cre- ditorum conuentum incidisset: aduocat concionem: habet orationem talem consul, qualem nunq̄ Catilina victor habuisset. errare homines si etiam tum senatū aliquid ī Rep. posse ar- bitrarent. equites vero Ro. daturos illius diei p̄enas, qui me consulem cū gladiis ī Capito- liū duci fecissent: venisse tēpus iis, qui ī timore fuissent, coniuratis videlicet, dicebat vlcisce- dis. Si dixisset hoc solum, omī supplicio esset dignus: nam oratio ipsa cōsulis perniciofa, pōt Remp. labefactare. quid fecerit videte. Illum iam, qui cum me ipsum pro summa familiarita- te, quā cum fratre mihi, vel cum patre eius erat, vnice diligebat, tum pro Rep. vel mortem oppetere cupiebat; in cōcione lege relegauit: edixitq̄ vt ab Vrbe abesset M. passus, q̄ esset au- sus pro ciue, pro benemerito ciue, p̄ amico, pro Rep. deprecari. quid hoc homine facias: aut quo ciuem importunum, aut quo potius hostem tam sceleratum reserues: qui, vt omittā ca- tera, quā sunt ei cum collega immani, impuroq̄ coniuncta, atq̄ cōmunia, hoc vnum habet proprium, vt expulerit ex Vrbe, relegarit, non dico Equitem Romanum, non ornatissimū, at- q̄ optimūq̄ virum, non amicissimū reipublice ciuē, non illo ipso tempore vna cū senatu & cum bonis omnib⁹ causam amici, Rēp. p̄lugentem, sed ciuē Romanū sine vllō iudicio, atq̄ edicto ex patria cōsul elegerit. Nihil acerbi⁹ societatī inferre soliti sūt, q̄ id qd̄ perraro acci- dit, ex vrbe ire a cōsule iuberi. atq̄ illis tum erat reditus in suas ciuitates, ad suos lares fa- miliares: & in illo communi incommodo nulla in quenq̄ propria ignominia nominatim ca- debat. hoc vero quid est: exterminabit ciues Romanos edicto cōsul a suis diis penatibus: ex- pellet a patria: videlicet quē volet damnabit, atq̄ eiiciet nominatim: hic, si vnq̄ vos eos, qui nunc estis in Rep. fore putasset, si deniq̄ imaginē iudiciorū, aut simulacrū aliqd̄ futurū in ci- uitate reliquū credidisset, nunq̄ ausus esset senatū de Rep. tollere, Equitū Ro. preces asperna- ri, ciuium deniq̄ omnīū nouis & inauditis edictis ius libertatēq̄ euertere. Etsi me attētissi-

Foedus.

Cincinnatum

Helluo.

Mutata ve-
stis p̄ Cice-
rone.

Quid hoc
hoīe facias

Sociis.

Oratio

mis animis summa cū benignitate auditis Iudices: tñ vereor, ne qs vestrū forte miret, quid hac mea oratio tā alte, ac tā lōge repetita velit: aut qd ad P. Sestii causam, eorū, qui ante huius tribunatum remp. vexarunt, delicta pertineant. mihi em̄ propositū est ostēdere, omnia cōsilia P. Sestii, mentemq; totius tribunatus hanc fuisse, vt afflicta, & perdita Reip. quantum posset, mederetur. Ac si in exponendis vulnerib⁹ illis, de me ipso plura dicere videbor, ignoscite. nam & illam meam cladem vos, & omnes boni maximum esse Reip. vulnus iudicatis: & P. Sestius est reus non suo, sed meo nomine, qui cum omnem vim sui tribunat⁹ in mea salute cōsumperit, necesse est meam causam præteriti temporis, cum huius præsentis defensionē esse coniūctam. Erat igitur in luctu senatus: squalibat ciuitas publico cōsilio mutata veste: nullum erat municipiū Italię, nulla colonia, nulla præfectura, nulla Romę societas, vectigalium, nullū collegiū, aut cōciliū, aut omnino aliquod commune consiliū, qd tū non honorificentissime decreuisset de mea salute: cū subito edicūt duo consules, vt ad suum vestitum Senatores redirent, quis vnq; consul senatū ipsius decretis parere prohibuit: quis Tyrannus miseris lugere vetuit: parū ne est Piso, vt omittam Gabinium, qd tantū homines fefellisti, vt negligeres auctoritatem senatus: optimi cuiusq; consilia cōtemneres: Remp. proderes: cōsulare nomen affligeres: etiam ne edicere audeas ne mcerent homines suam, meam, reipublicę calamitatem: neve hūc suū dolorem veste mutata significaret: siue illa vestis mutatio ad luctum ipsorū, siue ad deprecandū valebat, quis vnq; tam crudelis fuit, qd prohiberet quenq; aut sibi mcerere: aut ceteris supplicare: quid: sua sponte homines in amicorum periculis vestitū mutare non solent: pro te ipso Piso nemo mutauit: ne isti quidem, quos legatos non modo nullo senatusconsulto, sed etiam repugnante senatu, tute tibi legasti. Ergo hominis desperati, & proditoris Reip. casum lugebūt fortasse qui volent: ciuis florentissimi beneuolentia bonorum, & optime de salute patrię meriti periculum coniūctū cū periculo ciuitatis, lugere senatui non licebit: lidem cōsules, si appellandi sunt consules, quos nemo est, qui nō modo ex memoria, sed etiam ex fastis euellendos non putet: pacto iam fœdere prouinciārū, producti in circo Flaminiō in concionē ab illa furia ac peste patrię maximo cum gemitu vestro, illa omnia, quę tam contra me, q̄ contra Remp. dixerant, voce ac sententia sua comprobauerūt. Iisdem consulib⁹ sedentibus, atq; inspectantibus lata lex est, ne auspicia valerent, ne qs obnūciaret, ne qs lege intercederet: vt oibus festis dieb⁹ legem ferri liceret: vt lex Helia, lex Fufia ne valeret. qua vna rogatione, quis est, qui non intelligat vniuersam Rēp. esse deletā: Iisdem Cons. inspectantib⁹, seruorū delectus habebat pro tribunali Aurelio noīe Collegiorū: cū vicatim homines circūscriberent: decuriarent: ad vim, ad manus, ad cēdem, ad direptionem incitarent. Iisdem Cons. arma in tēplo Castoris palā portabant, gradus eiusdem tēpli tollebant, armati hoīes forū & cōciones tenebant, cædes, lapidationesq; fiebant, nullus erat senatus, nihil reliqui magistrat⁹, vnus omnīū potestatem armis & latrociniiis possidebat, non aliqua vis sua, sed cū duos cōsules a Rep. puinciārū fœdere retraxisset, insultabat, dominabat, aliis pollicebat, terrore ac metu multos, plures etiā spe & promissis tenebat. Quę cum essent eiusmodi Iudices: cum Senatus duces nullos, ac pro ducib⁹ proditores, aut poti⁹ apertos hostes haberet: Equester ordo reus a cōsulibus citaret: Italię totius auctoritas repudiaret: alii nominatim relegarent, alii metu ac periculo terrerent, arma essent ī templis, armati in foro: eaq; nō silentio consulū dissimularent, sed & voce & sententia comprobarent: cum omnes vrberū nō dum excisam, & euersam, sed iam captam, atq; oppressam videremus: tamen his malis tantis, tanto bonorum studio Iud. restitissimus. Sed me alii metus, atq; alię cure, suspitionesq; mouerūt. Exponā enim hodierno die Iud. omnē rationem facti & consilii mei: neq; huic vestro tanto studio audiēdi, nec huic tantę multitudini, quanta mea memoria nunq; vllō in iudicio fuerit, deero. nam si ego in bona causa, tanto studio senatus, cōsensu tam incredibili bonorū omnīū tā parato, tota deniq; Italia ad omnē cōtentionē expedita, cessi Tribuni pl. despiciatissimi hoīs furori: cōremptrissimorū cōsulū leuitatē, audaciāq; peritui: me timidū, nullius animi, nulli⁹ cōsiliū fuisse cōfiteor. quid em̄ simile fuit ī M. Metello: cuius causam, etsi oēs boni p̄babant, tamen neq; senatus publice, neq; vllus ordo proprie, neq; suis decretis Italia tota susceperat. ad suā em̄ magis ille gloriā, q̄ ad perspiciuam salutem Reipu. spectabat, cū vnus in legem per vim latam iurare noluerat. deniq; videbatur hac condicione tam fortis fuisse, vt cū patrię charitate cōstarię gloriā cōmutaret. erat em̄ huic res cū exercitū C. Marii inuicto: habebat inimicū C. Mariū cōseruatorē patrię sextū iā illū consulatum gerentem: res erat cum

Pro tribu-
nali Aure-
lio.

Pro

L. Saturnino iterū tr
pulariter agente. atra
caderet, aut victor m
ster ordo acerrime ad
vnus auctor, sed d
riam, sed ad salutē
meū facti, semper oēs
sed cum operis obduc
hostiū, spem subsidium
magnitudo, quos leu
cum Saturnino, qui q
uitatis M. Scaurum r
fororis adultero, cū h
ne, quos hoīes, id qd
ues flagitabant, vi arm
ret, aut perditōrū ciu
rūt. oibus in cōcionib
Pōpō clarissimo vir
erant oēs amicitie nec
nis p̄dicabat. C. Cēsār
luti ab eodē quotidia
adiutoribus in re ger
lia: duo, qui priuati e
nec mihi ille iudiciū
ctionem, sed vim, arm
vana p̄ferim, tā imp
tio, sed eorum tacitu
causam tacebant, tñ h
bantur. illi em̄ mali t
toribus, infirmari a
la, q̄ mea loquebantur
libus meam causam
natum publice caus
simū Reip. seruāde,
me insidias apud m
dis, alii nūciis, alii o
meo nomine molire
tatis mihi esse iratū
exercitu ipsius tribu
erant occulta: Senat
les, qui publici cōsili
retur: eos q plurimū
perniciē meā: cōcilio
tenta signa legionū
teres cōspias & effu
ta cōmuratione ter
strū studiū, sed meū
probos boni, fortes
depelli, quid deinde
nullo præsertim pal
dē i cōcione dixisset,
vt cū amērrimo cū
vero si mihi vni per
reip. imposuisset, sem

Pro P. Bestio. Fo. CLXXXVI.

L. Saturnino iterum tribuno pl. vigilante hodie, & in causa populari si non moderate, at certe populariter agente. at tamen nec tergiversatus cessit, ne aut victus a fortibus viris cum dedecore caderet, aut victor multis & fortibus civibus Republice orbaret. Meam causam senatus palam, Equester ordo acerrime, cuncta Italia publice, omnes boni enixe susceperant. eas res gesseram, quarum non unus auctor, sed dux omnium voluntatis fuisset: quaeque non modo ad singularem meam gloriam, sed ad salutem communem omnium civium, & prope gentium pertinerent, ea conditione gesseram, ut meum factum semper omnes prestare tuerique deberent. erat enim mihi contentio non cum victore exercitu, sed cum operis conductis, & ad diripiendam urbem concitatis. habebam inimicum non C. Marium terrorem hostium, spem subsidiumque patriae, sed duo importuna prodigia, quos egestas, quos aeris alieni, magnitudo, quos levitas, quos improbitas tribuno pl. constructos addixerat. Nec mihi res erat cum Saturnino, qui quidem a Questore Ostiensi per ignorantiam ad principem & senatum, & civitatis M. Scaurum rem frumentariam translatam sciebat, sed cum scurrarum locupletum scorto, cum fororis adultero, cum stuprorum sacerdote, cum venefico, cum testamentario, cum sicario, cum latrone. quos homines, si id quod facile factum fuit, & quod fieri debuit, quodque a me optimi & fortissimi civis flagitabant, vi armisque superassem: non verebar, ne quis aut vim vi repulsam reprehenderet, aut perditorum civium vel potius domesticorum hostium mortem mœreret. Sed me illa moverunt. omnibus in concionibus illa furia clamabat, se quae faceret contra salutem meam, facere auctore Cn. Pompeio clarissimo viro, mihique & nunc, & quoad licuit, amicissimo. M. Crassus, quocumque mihi erant omnes amicitiae necessitudines, vir fortissimus, ab eadem illa peste infestissimum esse meis fortunis predicabat. C. Caesar, qui a me nullo meo merito alienus esse debebat, inimicissimum esse meae salutis ab eodem quotidianis concionibus dicebatur. his se tribus auctoribus in consiliis capiendis, adiutoribus in re gerenda, esse visurum dicebat. ex quibus unum habere exercitum maximum in Italia: duo, qui privati essent, & praesent, & pararet si vellet exercitum: idque facturos esse dicebat. nec mihi ille iudicium populi, nec legitimam aliquam contentionem, nec disceptationem, aut causae directionem, sed vim, arma, exercitus, imperatores, castra denunciabat. Quid ergo inimici oratio, vana praesertim, tam improbe in clarissimos viros concitata me movit: me vero non movit illius oratio, sed eorum taciturnitas, in quos illa oratio tam improba conferebatur, qui tum, quod ob aliam causam tacebant, tamen hominibus omnia timentibus tacendo loqui, non inficiando confiteri, videbantur. illi enim mali timore perterriti, quae acta illa, atque omnis res superioris anni labefactari a peritoribus, infirmari a senatu, atque principibus civitatis putabant, suamque sibi propterea esse pericula, quae mea loquebantur, Tribunalium popularium a se alienari nolebant. Et tamen & Crassus a Consulibus meam causam suscipiendam esse dicebat, & eorum fidem Pompeius implorabat, neque se privatim publice causae susceptae defuturum esse dicebat. Quem virum studiosum mei, cupidissimum Reipublicae, servandae, domi meae certi homines compositi monuerunt, ut esset cautior, eiusque vitae a me insidias apud me domi positae esse dixerunt. atque hanc eius suspicionem alii literis mittendis, alii nunciis, alii coram ipsi excitaverunt. tot ille, cum a me nihil certe timeret: ab illis ne quod meo nomine molirentur, sibi cavendum putaret. L. ipse Caesar, quem maxime ignari homines veritatis mihi esse iratum putabant, erat ad portas cum imperio, erat in Italia eius exercitus, in quo exercitu ipsius tribuni plebis inimici mei fratrem praefecerat. Haec ego cum viderem: neque enim erant occulta: Senatui, sine quo civitas stare non posset, omnino de civitate esse sublatum: Consules, qui publici consilii duces esse deberent, perfecisse, ut per ipsos publicum consilium funditus tolleretur: eos qui plurimum possent, opponi omnibus concionibus falso, sed & formidolose tamen, auctores ad perniciem meam: conciones haberi quotidie contra me: vocem pro me, ac pro Republica, neminem mittere: intenta signa legionum existimari ceruicibus ac bonis vestris falso, sed putari tamen conciatorum veteres copias & effusam illam ac superatam Catilinae manum importunam novo duce & insperata commutatione rerum esse renovatam. haec cum viderem, quod agerem Iudices: scio, n. t. non mihi vestrum studium, sed meum prope vestro defuisse, contederem contra tribunum pl. privatim armis: vicissent improbos boni, fortes inertes, interfectus esset is, qui hac una medicina sola potuit a Reipublica peste depelli. quid deinde: quod reliquiarum restaret: quod denique: erat dubium, quoniam ille sanguis tribunicius, nullo praesertim publico consilio profusus, Consules auctores & defensores esset habiturus: cum quod de concione dixisset, aut mihi semel pereundum, aut bis esse vincendum: quod erat bis vincere: id profecto, ut cum amantissimo cum tribuno pl. decertassem, cum consulibus ceterisque eius ultoribus dimicarem. Ego vero si mihi unum pereundum fuisset, ac non accipiendam plagam mihi insanabilis illa mortifera, quam Reipublicae imposuisset, semel perire tamen Iud. maluissem, quam bis vincere. Erat enim altera eiusmodi contentio

L. Saturninus. *

Clodius. Testamentarius.

Oratio

tio illa, vt neq; victi neq; victores Rēp. tenere possem. Quid? si in prima cōtentione, vī tribu-
 nitia victus in foro cū multis bonis viris cōcidissem? Senatū cōsules credo vocassent: quē ro-
 tū de ciuitate deiecerāt. ad arma vocarēt: qui ne vestitū quidē defendissent Reipu. a tribuno
 pl. post interitū diffidissent: q; eādē horā meq; pestis & suorū p̄miorū esse voluissent. Vnū em̄
 mihi restabat illud, qd̄ forsitan nō nemo vir fortis, & acris animi magniq; dixerit: restitisses,
 repugnasses, mortē pugnās oppetisses. de quo inquā tete patria obtestor, & vos penates pa-
 triq; dii, me vestrarū sedū templorūq; causa, me propter salutē meorū ciuiū, quā mihi semp
 fuit mea charior vita, dimicationē cēdemq; fugisse. Eteḿ si mihi in aliqua naue cū meis ami-
 cis nauiganti hoc lud. accidisset, vt multi ex multis locis p̄dones classibus eā nauē se opp̄ssu-
 ros minitarent, nisi me vnū sibi dedidissent: si id vectores negarēt, ac mecū simul iterire q; me
 tradere hostib; mallēt, iecissem me poti⁹ ipse in p̄fundū, vt ceteros cōseruarē, q; illos mei tā
 cupidos nō modo ad certā mortē, sed in magnū vitē discrimen adducerē. Cū vero in hāc rei
 publicē nauē, ereptis senatū gubernaculis, fluitantē in alto tempestatib; seditiōnū, ac discor-
 diarū, armatae tot classes, nisi ego vnus dedit⁹ essem, incursum viderent: cū p̄scriptio, cades,
 direptio, denunciarent: cū alii me suspitione periculi sui nō defenderēt, alii vetere odio bono-
 rū incitarent, alii iuiderēt, alii obstare sibi me arbitrarent, alii vlcisci dolorē suū aliquē vellēt,
 alii rē ipsā publicā, atq; hunc bonorū statū otisq; odissent, & ob hasce causas tot tāq; varias
 me vnū deposcerent: depugnarē potius cū summo nō dicā exitio, sed piculo certe vestro, li-
 berorūq; vestrōrū, q; nō id, qd̄ etiā oibus impēdebat, vnus p̄ oibus suscipere, ac subire! Victi
 essent improbi. at ciues. at ab eo priuato, qui sine armis rēp. etiā cōsul cōseruarat. sin victi es-
 sent boni, qd̄ superesset: nō ad seruos videtis Rēp. vcturā fuisse: an mihi ipsi, vt qdā putant,
 fuit mors equo aīo oppetenda: quid? tū mortē ne fugiebā? an erat res vlla, quam mihi magis
 optādā putarē: aut ego illas res tātas in tāta improborū multitudine cum gerebā, non mihi
 mors, nō exiliū ob oculos versabant: nō hęc deniq; a me, tū tanq; fata, in ipsa re gerēda con-
 cinebant: an erat mihi in tanto luctu meorū, in tāta disunctione, tāta acerbitate, tanta spolia-
 tione omniū rerū, quas mihi aut natura aut fortuna dederat, vita retinenda: tam erā rudis!
 tā ignarus rerū: tā expers cōsiliū, aut ingenii: nihil audierā: nihil viderā: nihil ipse legendo q;
 rendoq; cognouerā: nesciebā vitā breuē esse: cursum gloriā sempiternū: cū esset omnibus de-
 finita mors, optandū esse, vt vita q; necessitati deberet, patriē potius donata, q; reseruata na-
 ture videret: nesciebā inter sapiētissimos homines hāc cōtentionē fuisse, vt alii dicerent aīos
 hominū, sensusq; morte restringi: alii autem tum maxime mentes sapientū ac fortū virorū,
 cum e corpore excessissent, sentire, ac vigere: quorum alterum fugiēdum non esse, carere sen-
 su: alterū etiā optandū, meliore esse sensu. deniq; cū omnia semper ad dignitatē retulissem, nec
 sine ea quicq; expetendū esse homini in vita putassem, mortē, quam etiam virgines Athenis,
 regis opinor Erichthei filia, pro patria cōtempisse dicunt, ego vir consularis tantis rebus
 gestis timerem: praesertim cū eius essem ciuitatis, ex qua Q. Mutius solus in castra Porſenae
 venisset, eumq; interficere proposita sibi morte conatus esset: ex qua P. Decius primū pater,
 post aliquot annos patria virtute praeditus filius, se ac vitā suā instructa acie pro salute po-
 puli Ro. victoriāq; deuouisset: ex qua innumerabiles alii partim adipiscēde laudis, partim vi-
 tandē turpitudinis causa mortē in variis bellis aequissimis animis oppetissent: in qua ciuita-
 te ipse meminissem patrem huius M. Crassi fortissimū virū, ne videret victorē viuis inimicis
 cū, eadē sibi manu vitā exhausisse, qua mortem sepe hostib; obtulisset: Hęc ego & multa alia
 cogitans, hoc videbam: si causam publicā mea mors peremisset, neminem vnq; fore, qui aude-
 ret suscipere cōtra improbos ciues reip. salutē. Itaq; non solū si vī interissem, sed etiā si mor-
 bo extictus essem, fore putabā, vt exemplū Reip. cōseruādē mecū simul interiret. quis. n. vnq;
 me a senatu populoq; Romano, tāto bonorū omniū studio nunc restituto, oīa adire pericula
 p̄ rep. dubitabit: qd̄ certe si essem interfect⁹, nunq; accidere potuisset, vt qsq; vllā Reip. partem
 cū sua minima iuidia auderet attigere. Seruauī igit Rēp. discessu meo Iudices: cēde a vobis,
 liberisq; vestrīs, vastitatē, incēdia, rapinas, meo dolore luctuq; depulī, & vn⁹ Rēp. bis seruauī,
 semel gloria, iterū crūna mea. neq; n. hoīem i hoc me ificiabor vnq;, vt me optimo fratre, cha-
 rissimis liberis, fidissima cōiuge, vestro conspectu, patria, hoc honoris gradu, sine dolore ca-
 ruisse glorier. qd̄ si fecissem, qd̄ a me bñficiū haberetis: cū p̄ vobis ea, q; mihi eēt vilia, reliq; s-
 sem, hoc, meo qdē aīo, sumi i patriā amoris mei signū eē debet certissimū, q; cū abesse ab ea
 nō possem sine sumo dolore, hunc me perpeti, q; illā labefactari ab improbis malui. Memineram

**Vita bre-
 uis, cursus
 gloriā sem-
 piternus.
 Opiniones
 philoso-
 phorū de
 morte, &
 aīa immor-
 talitate.
 Erichthei
 filie.
 Q. Mutius
 Scauola.
 P. Decius.
 Offerre
 mortem.**

**Meminerā
 occultasse,**

Pro P

Ind. diuinū illū virū,
 nū, summa senectute
 bus occultasse demer-
 cordiā cōiugis: et
 rillimas peruenisse.
 referunt: ego quā
 uebam, q; ob ei
 bar, nonne si me vī
 meū simul exemplū
 rale hanc ciuitatē
 sunt, vt praclare ei
 re q; est inuidia ciuium
 dū: eorumq; periculo
 teritu senatū p̄miorū
 vos adolecentes, atq;
 tis, ne si qua vos aliquā
 guiores sitis, & record-
 qui vnq; sint in ciuitate
 inde nunq;, vt spero, p̄-
 cer, illis tacentibus: nec
 ras sedenti imperatori
 pressus senatus, vt ei
 vt Equites Romani a
 cōsulto p̄toreo, accidit
 lore interiecto, Reip. v-
 tione propositū, omni
 die, qui mihi funestus
 vestro eripuissem: &
 q; cessissem: patriam
 cū meū illū casum tā
 lagerent: nemo vestr-
 co: immo hora, atq;
 ni prouincia rogata
 ti: quānā illa in Re-
 auctoritate cū omni
 pulsus sine iudicio, J-
 ro, & sicariis seruiss-
 perturbatione ciuitat-
 sunt. statim me percu-
 henda aduolauerūt. o-
 sa, praedam, scitiam p̄-
 tur, gener, & Pulo g-
 ad cōsules deferreban-
 tabant, vrbis tū peric-
 recordandū. sic em̄ ta-
 mis Reip. desiderari.
 nam late sunt cōsulib;
 & grauissimū iudiciū
 tera cōtra senatuscō-
 scriberent: vt remissis
 nio pro illa sua Cili-
 de eadē re deliberā-
 legē, quā omnia relig-
 p̄ legū rogāda, vna

Pro D. Bestio. Fo. CLXXXVII.

Iud. diuinū illū virū, atq; ex hisdē, quibus nos, radicib⁹ natū ad salutē imperiū huius C. Mar-
riū, summa senectute, cū prope vim iustorū armorū profugisset, primo senile corpus paludib⁹
bus occultasse demersum: deinde ad infirmorū ac tenuissimorū hominū Minturnis miserā
cordiā cōfugisse: inde nauigio pparuo, cū oīs portus terrasq; fugeret, in oras Aphricę deser-
tissimas peruenisse. atq; ille vitā suā, ne inult⁹ esset, ad incertissimā spem, & ad Reip. statum
referuauit. ego qui (quēadmodū multi in senatu me absente dixerūt) periculo reipublicę vi-
uebam, quā ob eā causam cōsularib⁹ literis de senatus sentētia exteris nationib⁹ cōmenda-
bar, nonne si meā vitā deseruissē, Remp. prodidissē: in quo quidē nunc me restituto viuūt
mecū simul exemplum fidei publicę, quod si immortale retinetur, quis non intelligit immor-
tale. hanc ciuitatē futuram: Nam externa bella regum, gentiū, nationū, iam pridē ita extricta
sunt, vt præclare cū his agamus, quos pacatos esse patiamur: deniq; ex bellica victoriā nō fe-
re q̄ est inuidiā ciuium cōsecuta. domesticis malis, & audaciū ciuiū consiliis saepe est resisten-
dū: eorumq; periculo est in Rep. retinenda medicīna, quā omnem Iud. perdidissetis, si meo in-
teritu senatū populoq; Ro. doloris sui de me declarādī potestas esset erepta. Quare moneo
vos adolescentes, atq; hoc meo iure præcipio, qui dignitatem, qui Remp. qui gloriā specta-
tis, ne si qua vos aliquando necessitas ad Remp. cōtra improbos ciues defendēdā vocabit, se-
gniores sitis, & recordatione mei casus a cōsiliis fortib⁹ refugiatis. Primū nō est periculū ne
qui vnq̄ sint in ciuitate eiusmodi cōsules: præsertim si erit iis id, quod debet, persolutum. De
inde nunq̄, vt spero, quisq; improbus cōsilio & auxilio bonorū se oppugnare rempublicā di-
cet, illis tacentibus: nec armati exercit⁹ terrorē opponet togatis: neq; erit iusta causa ad por-
tas sedenti imperatori, quare terrorem suū iactari opponiq; patiatur. nunq̄ enim erit tā op-
pressus senatus, vt ei ne supplicādī quidē, ac lugendī sit potestas: tam captus equester ordo,
vt Equites Romani a consule relegentur. Quæ cum omnia, atq; etiā multo alia maiora, quę
cōsulto ptereō, accidissent, videtis me tamen in pristinam meā dignitatē, breui temporis do-
lore interiecto, Reip. voce esse reuocatū. Sed vt reuertar ad illud, qđ mihi in hac omī est ora-
tione propositū, omnibus malis illo anno scelere cōsulū Remp. esse cōfectam: primū illo ipso
die, qui mihi funestus fuit, omnibus bonis luctuosus: cum ego me cōplexu patriæ, cōspectuq;
vestro eripuissem: & metu periculi vestri, nō mei, furorī hominis, sceleri, perfidię, telis, minisq;
cessissem: patriamq; quæ mihi erat charissimā, propter ipsi⁹ patriæ charitatē reliquissem:
cū meū illū casum tā horribilē, tā grauē, tam repentinū, nō solū hoies, sed recta vrbis ac tēpla
lugerent: nemo vestrū forū, nemo curiā, nemo lucē aspicerē velle: illo in quā ipso die, die di-
co: immo hora, atq; etiam puncto temporis eodem, mihi Reip. p. pernicies, Gabinio, & Pisoni
provincia rogata est. Pro diu immortales custodes & cōseruatores huius vrbis atq; impe-
rii: quānā illa in Rep. mōstra: quæ scelera vidistis: ciuis erat expulsus is, qui Remp. ex senat⁹
auctoritate cū omnibus bonis defenderat: & expulsus nō alio aliquo, sed eo ipso crimine: ex-
pulsus sine iudicio, lapidibus, ferro, seruitio deniq; cōcitato: lex erat lata vastato, ac relicto fo-
ro, & sicariis seruisq; tradito, & ea lex, quę ne ferretur, Senatus fuerat veste mutata. Hac tāta
perturbatione ciuitatis ne noctē quidē cōsules inter meū discrimē, & eorū pdā interesse passi
sunt. statim me percusso, ad meū sanguinē hauriēdū, & spirāte etiā Rep. ad eius spolia detra-
henda aduolauerūt. omitto gratulationes, epulas, partitionem ararii, beneficia, spem, promissā
sa, prædam, lætitiā paucorū in luctu omniū. vexabatur vxor mea, liberi ad necē quærebantur,
gener, & Pisoni gener, a Pisonis cōsulis pedibus supplex reiciebat, bona diripiebantur, eaq;
ad cōsules deferebant, domus ardebat in palatio, cōsules epulabant. q̄ si meis incōmodis læ-
tabant, vrbis tñ periculo cōmouerent. Sed vt a mea causa iā recedā, reliquas illi⁹ anni pestes
recordamini. sic em̄ facillime perspicietis, quātā vim omniū remediorū a magistratib⁹ proxi-
mis Resp. desiderarūt. legū multitudinē, cū earū, q̄ late sunt, tñ vero q̄ pmulgate fuerūt, dicā:
nam late sunt cōsulib⁹ illis tacentibus, immo vero approbantibus etiā, vt Censoria notatio,
& grauissimū iudiciū sanctissimi magistratus tolleret de rep. vt Collegia non modo illa ve-
tera cōtra senatuscōsultū restituerent, sed ab vno gladiatore innumerabilia alia noua con-
scriberent: vt remissis semissibus & trientib⁹ quinta prope pars vectigaliū tolleret: vt Gabi-
nio pro illa sua Cilicia, quā sibi, si rep. prodidisset, pact⁹ erat, Syria daret: vt vni helluoni bis
de eadē re deliberādī esset potestas: vt rogata lege, legē ferret provincię cōmutadę. Mitto eās
legē, quæ omnia religionū iura, auspiciorū, potestati, oēs leges, quę sunt de iure, & de tēpo-
re legū rogadarū, vna rogatione deleuit: mitto oēm domesticā laudē, etiā exterarū nationū il-

C. Marius.

Nō fere q̄.

Consulto.

Punctum
temporis.

Semisses.
Trientes.

lius anni furore cōquassatas videbamus. Iege Tribunitia Matris Magnę Pessimuntius ille sacerdos expulsus, & spoliatus sacerdotio est, sanūq; sanctissimū atq; antiquissimū religio-
 nū venditū pecunia grādi Brogitaro impuro homini, atq; indigno illa religione: praesertim
 cū ea sibi ille nō colēdi, sed violandi causa appetisset: appellati Reges a populo, q; id nunq; ne a
 senatu quidem postulassent: reducti exules Byzantiū cōdemnati, tum, cū indemnati ciues e
 * ciuitate eiciēbant: rex Ptolemęus, q; si nondū erat ipse a senatu socius appellatus, erat tñ fra-
 ter eius regis, q; cū esset in eadem causa iā prorata a senatu honorē istū cōsecutus erat: eodē
 genere iisdēq; maioribus, eadē verustate societatis: deniq; erat Rex, sed nōdū socius, at nō ho-
 stis, pacatus, quietus, fretus imperio populi Romani, regno paterno atq; auito regali otio p-
 fruebat. de hoc nihil cogitāte, nihil suspicāte, eisdē operis suffragiū ferentibus, est rogatus, vt
 * sedens cū purpura & sceptro & illis insignibus regiis p̄coni publico subiiceret: & imperan-
 te populo Romano, q; etiā bello victis regibus regna reddere cōsueuit, rex amicus, nulla iniu-
 ria cōmemorata, nullis repetitis rebus, cū bonis omnibus publicaret. multa acerba, multa tur-
 pia, multa turbulenta habuit ille annus: tñ illi sceleri, qd in me illorū immanitas edidit, haud
 scio, an hoc recte proximū esse dicā. Antiochū illū magnū maiores nostri magna belli cōten-
 tione terra mariq; superatū, intra montem Taurū regnare iusserūt: Asiā, qua illū mulctarūt,
 Attalo, vt is regnaret in ea, cōdonauerunt. cū Armeniorū Rege Tigraue graue bellū per diu
 turnūq; gessimus, cū ille iniuriis in socios nostros inferendis, bello p̄ nos laceffisset. hic &
 ipse per se vehemēs fuit, & acerrimū hostē huius imperii Mithridatem pulsum Pōto opib;
 suis regnoq; defendit: & a Lucullo summo viro atq; imperatore pulsus, animo tñ hostili cū
 reliquis copiis suis in pristina mente mansit. hunc Cn. Pompeius, cū in suis castris supplicem
 abiectūq; vidisset, erexit: atq; insigne regiū, qd ille de suo capite abiecerat, reposuit, & impera-
 tis certis rebus regnare iussit: nec minus & sibi & huic imperio gloriosum putauit, cōstitu-
 * tū a se Regem, q; cōstrictū videri. Tulit, gessit, qui & ipse hostis fuit populi Romani, & acerrimū
 hostē in regnū recepit, q; cōfixit, q; signa cōtulit, qui de imperio pene certauit, regnat ho-
 die: & amicitie nomen, ac societatis, qd armis violarat, id p̄cibus est cōsecutus. Ille Cyprius mi-
 ser, qui semper socius, semp amicus fuit, de quo nulla vnq; suspitio durior ad senatū, aut ad
 imperatores nostros allata est, viuus (vt aiunt) est & videns cū victu ac vestitu suo publica-
 * tus. En cur ceteri Reges stabilē eē suā fortunā arbitrent: cū hoc illius funesti anni p̄dito exē-
 plo videant, p̄ Tribunū aliquē, & sexcētas operas, se fortunis spoliari, & regno omni posse nu-
 dari. At etiā eo negotio M. Catonis splendorē maculare voluerunt, ignari qd grauitas, qd in-
 tēgritas, qd magnitudo animi, quid deniq; virtus valeret. quæ in tempestate quieta est, & lu-
 cet in tenebris: & pulsa loco, manet tñ, atq; heret ī patriā, splēdetq; p̄ sese semper, neq; alienis
 vnq; fordibus obsolescit. Nō illi ornandum M. Catonē, sed relegandū ad illud negotiū puta-
 uerūt, qui in concione palam dixerint, linguā se euellisse M. Catoni, quæ semp cōtra extraor-
 dinarias potestates libera fuisset. Sentiēt vt spero breui tempore, manere libertatem illā: atq;
 hoc etiam, si fieri poterit, esse maiorem, q; cum consulibus illis M. Cato, etiam cum iā despe-
 rasset aliqd auctoritate sua perficere posse, tamen voce ipsa ac dolore pugnauit, & post meū
 discessum his Pisonem verbis flens meum & Reip. casum vexauit, vt illum hominem perdis-
 tissimum, atq; impudentissimum pene iā prouincię poeniteret. Cur igitur rogationi paruit:
 quasi vero ille non in alteras quoq; leges, quas iniuste rogatas putaret, iam ante iuravit. non
 * offert se ille testis temeritatibus, vt cum Reip. nihil proffit, se ciuitate Ro. priuet. Cōsule me,
 cum esset designatus tribunus plebis, obtulit in discrimen vitam suam: dixit eam sentētiā,
 cuius inuidiā, capitis periculo sibi p̄standam videbat: dixit vehemēter: egit acriter: ea quæ
 sensit, p̄ se tulit: dux, auctor, actor rerū illarū fuit: nō quo periculū suū nō videret, sed in tan-
 ta Reip. tempestate nihil sibi, nisi de patrię periculis cogitādū putabat. Cōsecutus est ipsi⁹ tri-
 bunatus, quid ego de singulari magnitudine animi eius, ac de incredibili virtute dicā: memi-
 nistis illū diē, cū tēplo a Collega occupato, nobis oībus de vita ei⁹ viri, & ciuis timētib;⁹ ipse
 aīo fortissimo venit in tēplū, & clamorē hominū auctoritate, impetū improborū virtute seda-
 uit, adiit cū periculo, sed adiit cū causa: q; quanta fuerit, mihi dicere nō est necesse. At si isti
 * Cyprię rogationi sceleratissime nō paruisset, hereret illa nihilominus in Rep. turpitudine. Re-
 gno. n. iā publicato, de ipso Catone erat nominatim rogatū. qd ille si repudiasset, dubitatis qn
 ei vis esset allata: cū oīa acta illius anni p̄ illū vnū labefactari viderent. Atq; etiam hoc vide-
 bat: quoniam illa in Rep. macula regni publicatū maneret, quam nemo iam posset eluere, qd

Huius loci
 meminit
 Gel. lib. xii.
 cap. xiii. di-
 cens, intra
 mōtē Tau-
 rum, i. ad.

Viuus &
 videns.
 Opera.

Virtus.

ex malis boni possit
 aliquam vi pelleret
 natu caruisset, quo si
 mo tū me expulso, &
 be esse p̄fessille v
 infidus, periculis ce
 iniuriis in socios, in
 turela reges, atq; exte
 deret, si maxime qri v
 non sine laborantem,
 ram, si alienam a me p
 tempore: si ius suscepe
 publice, cur, cū de cap
 sacris legib;
 tiis centuriatis rogar
 duabus huius impetr
 tribuni plebis cōsilio
 promissa multis, quæ
 te iam nō erat alicui
 tuit, quæ nō esset attr
 ferendæ aut cōstande
 nō regnū aliquod ita
 bebat, aut redimēdū
 ab senatu petebat! D
 parabatur. Hęc gem
 aliquāto serius, q; ip
 ri suis cōsiliis, ac fide
 solutam, sed suspi
 ille vir qui sceleratū
 gentes feras, atq; in
 muisset, qui omnib;
 finisset, Rēp. euer
 disse, accessit ad ca
 et, fieri quædam ad
 tu Cal. Iunni dissen
 cōtremuit. Interce
 sa nostra eo loci, vt
 luctu sceleris Clodia
 ueniebatur nemo, q
 gno squalore, sed m
 cū lachrymis gemi
 so ille genet me?
 pinquo suo socerū
 sent. Quæ cum res i
 perdidissent: qui cu
 se Clodiam timere
 tu Cn. Pompei, quo
 meus in Tribunatu
 hi absenti creuisse
 erāt: sed eos volūta
 habuerā, vnus me
 nationis eius esse, q
 ni omnē spem melio
 tētia sua, P̄fione & C

Pro P. Bestio. Fo. CLXXXVIII.

ex malis bonū possit in Rep. peruenire, id vtili⁹ esse p se cōseruari, q̄ per alios. Atq; ille etiā si aliquapiam vi pelleret illis temporib⁹ ex hac vrbe, facile pateret. etem̄ qui superiore anno se natu caruisset, quo si tū veniret, me tñ sociū suorū in Rep. cōsilioꝝ videre posset: is equo animo tū me expulso, & meo noīe cum vniuerso senatu, tū sententia sua condemnata, in hac vrbe esse posset: ille vero eidem tempori, quo nos, eidem furori, eisdem Cōsulibus, eisdē minis, infidiis, periculis cessit. luctum nos hausimus maiorem, ille animi nō minorem. His de tantis iniuriis in socios, in reges, in liberas ciuitates, cōsulū querela esse debuit. in eius magistratus tutela reges, atq; extere nationes semp fuerunt. ecquæ vox cōsulū vnq̄ est audita: q̄ quis auderet, si maxime q̄ri vellent, de Cyprio rege quærere, q̄ me ciuem nullo meo crimine, patriæ nomine laborantem, nō modo stantem nō defenderūt, sed ne quidem iacētē protexerūt! Cesseram, si alienam a me plebē fuisse vultis, quæ non fuit, inuidiæ: si quo moueri omnia videbant, tempori: si ius susceperat, armis: si societas, magistratum pactio: si periculum ciuium, rei publicæ, cur, cū de capite ciuis, nō disputo cuiusmodi ciuis, & de bonis p̄scriptio ferret, cū & sacris legib⁹, & XII. tabulis sancitū eēt, vt neq; priuilegiū irrogari, neq; de capite, nisi comitiis centuriatis rogari, nulla vox est audita cōsulū! cōstitutūq; illo anno est, quantū in illis duabus huius imperii p̄stibus fuit, iure posse per operas cōcitas quēuis ciuem nominatim tribuni plebis cōsilio ex ciuitate perturbari. Quæ vero promulgata illo anno fuerunt, quæ promissa multis, quæ conscripta, quæ sperata, quæ cogitata, quid dicam! qui locus orbis terræ iam nō erat alicui destinatus: cuius negotii publici cogitari, optari, fingiq; procuratio potuit, quæ nō esset attributa atq; descripta: qd̄ genus imperii, quæ puincia, quæ ratio aut auferendæ aut cōflandę pecunię nō reperiebatur: quæ regio, orave terrarum erat latior, in qua nō regnū aliquod statueret: quis autē Rex erat, qui illo anno nō aut emendū sibi, qd̄ non habebat, aut redimēdū qd̄ habebat arbitraretur: quis prouinciam, quis pecuniā, quis legationē ab senatu petebat! Dānatis de vi, restitutio: cōsulatus peritio ipsi illi populari sacerdoti cōparabatur. Hęc gemebāt boni, sperabāt improbi, agebat Tribun⁹ ple. Cōsules adiuuabāt. Hic aliquāto serius, q̄ ipse vellet Cn. Pompeius, inuitissimis iis, qui mentē optimi ac fortissimi viri suis cōsiliis, ac fictis terroribus a defensione meę salutis auerterāt, excitauit illā suam non solutam, sed suspitione aliqua retardatā consuetudinem Reip, bene gerendæ. Non est passus ille vir qui sceleratissimos ciues, qui acerrimos hostes, qui maximas nationes, qui reges, qui gentes feras, atq; inauditas, qui p̄donū infinitam manū, qui seruitia virtute victoriæ domuisset, qui omnibus bellis terra mariq; cōpressis, imperiū Po. Ro. orbis terrarū terminis definisset, Rēp. euerti scelere paucoꝝ: quā ipse nō solū cōsiliis, sed etiā sanguine suo sape defendisset. accessit ad causam publicam, restitit auctoritate sua reliquis rebus, de p̄teritis questus est, fieri quædam ad meliorē spem inclinatio visa est. decreuit senatus frequens de meo reditu Cal. Iunii dissentiente nullo, referente L. Mūmio, cuius in mea causa nunq̄ fides, virtusq; cōtremuit. Intercessit Ligus iste nescio qui, additamentum inimicorū meorū. res erat & causa nostra eo loci, vt erigere oculos, & viuere videret. quisquis erat, qui aliquam partē in meo luctu sceleris Clodiani attigisset, quocunq; venerat, qd̄ iudicium cūq; sibi erat, damnabat: inueniebatur nemo, qui se suffragium de me tulisse cōfiteret. discesserat ab Asia frater me⁹ magno squalore, sed multo etiam maiore mœrore. huic ad vrbem venienti tota obuiam ciuitas cū lachrymis gemituq; p̄cesserat: loquebat liberius senatus: cōcurrebāt Equites Romani: Pīso ille gener me⁹, cui fructū pietatis suę, neq; ex me, neq; a populo Romano ferre licuit, a propinquo suo focerū suū flagitabat: omnia senatus reiiciebat, nisi de me cōsules primo retulissent. Quę cum res iam manibus teneret: cū cōsules prouinciarū pactioe libertatem omnem perdidissent: qui cum in senatu priuati, vt de me sententias dicerent flagitabantur, legem illi se Clodiam timere dicebāt: cū hæc nō possent iā diutius sustinere, initur consilium de interitu Cn. Pompei, quo patefacto, ferroq; deprehenso, ille inclusus domi rādiu fuit, q̄ diu inimic⁹ meus in Tribunatu. de meo reditu octo Tribuni promulgarunt. ex quo intellectum est, mihi absentem creuisse amicos, in ea p̄sertim fortuna, in qua nōnulli etiā, quos esse putauerā, nō erāt: sed eos volūtate semp eādē, libertate eādē nō semp habuisse. nā ex octo tribunis, quos tūc habuerā, vnus me absente defluxit, q̄ cognomen sibi ex alioꝝ imaginib⁹ arripuit, quo magis nationis eius esse, q̄ generis videret. Hoc igit̄ anno magistratib⁹ nouis designatis, cū oēs boni omnē spem melioris status in eorū fidē cōuertissent, princeps P. Lētulus auctoritate ac sententia sua, Pīfone & Gabiniō repugnātib⁹, causam suscepit, tribunisq; plebis octo referētib⁹, p̄

Aliquapiā.

inuria
tribunū

† sacris
ex
tribunū

Ligus addi
tamentum
inimicorū.
Eo loci.
Qd̄ iudicium
cū cunq;.

Fortis
gate

Opidum

Oratio

stāriſſimā de me ſentētiā dixit. qui cū ad gloriā suā, atq; ampliffimā beneficii gratiam magis pertinere videret, causam illā integrā ad suū cōsulatū reſeruari, tñ rē talē per alios citius, q̄ p se tardius cōfici malebat. Hoc interim tēpore P. Sestius Iudices, designatus iter ad C. Cēsare p mea salute suscepit. quid egerit, quantū profecerit, nihil ad causam. equidē existimo, si ille (vt arbitror) equus nobis fuerit, nihil ab hoc pfectū: sin iratior, nō multū, sed tñ sedulitatem atq; integritatem hominis videris. Ingredior iā in Sestii Tribunatū. nā hoc primū iter designatus Reip. causa suscepit. pertinere & ad cōcordiam ciuū putauit, & ad perficiendī facilitatem, animū Cēsaris a causa nō abhorre. abiit ille annus, respirasse homines videbant, nō dū re, sed spe Reip. recuperandē. exierunt malis omīnibus atq; execrationib⁹ duo vulturii paludati, quib⁹ vtrāq; ipsiſ euenissent ea, quā tū homines p̄cabant. neq; nos prouinciā Macedoniam cum exercitu, neq; equitatū in Syria, & cohortes optimas perdidisse. Ineunt magistratum Tribuni plebis, qui oēs de me pmulgaturos cōfirmarāt. ex his princeps emittit ab inimicis meis, is quē hoīes ī luctu irridētes Gracchū vocabāt: quoniā id etiā fatū ciuitatis fuit, vt illa ex vepreculis extracta nitedula Remp. conaret arrodere. Alter vero nō ille Serran⁹ ab aratro, sed ex deserto Gauri Olei horreo, calatis granis, in Calatinos ac Lelios insitus subito nominibus in tabulas relatis, nomen suum de tabula sustulit. Veniūt Calendē Ianuarii: vos hanc melius scire potestis: equidē audita dico: quā tū frequētia senat⁹, q̄ expectatio populi, q̄ cōkursus legatorū ex Italia cuncta, q̄ virtus, actio, grauitas, P. Lentuli fuerit Cōsulis, q̄ etiam Collegē eius moderatio de me: qui cū inimicitias sibi mecum ex Reip. dissensione susceptas esse dixisset, eas se dixit & tēporibus, & reipublice permissurū. Tū princeps rogatus sentētiā L. Cottā, dixit id, qd̄ dignissimū Rep. fuit, nihil de me actū esse iure, nihil more maiorū, nihil legibus: nō posse quenq; de ciuitate tolli sine iudicio: de capite nō modo ferri, sed ne iudicari quidem posse, nisi comitiis cēturiatis. vim fuisse illā, flammā quassatā reipublice: perturbato vndiq; tēpore, iure, iudiciisq; sublatis, magna rerū pmutatione impēdēte, declinasse me paululū, & spe reliquā tranquillitatis præsentes fluctus, tempestatemq; fugisse. quare cū absens non minus rempublicā magnis periculis, q̄ quodam tempore præsens liberaſsem, nō restitui me solum, sed etiā ornari a senatu decere. Disputauit etiam multa prudēter, ita de me illum amētissimū, & p̄ligatissimū hostē pudoris & pudicitie scripsisse q̄ scripserat, his verbis, reb⁹, sentētiis, vt etiā si iure eēt rogatū, tñ vim habere nō posset, quare me, q̄ nulla lege abessem, nō restitui lege, sed reuocari senatus auctoritate oportere. hunc nemo erat, qn̄ verissime sentire diceret. Post eū rogat⁹ Cn. Pōpicius, approbata laudatq; Cottę sentētia dixit, sese otii mei causa aut omni populari cōcitatione defringier cēsere, & ad senatū nō se referri iussit. Cū omnes certatim, aliūq; alio graui⁹, atq; ornat⁹ de mea salute sine vlla varietate dixissent, venit cōsiliū de me agēdi dies. VIII. Cal. Februarii. Princeps rogationis Q. Fabricius vir mihi amicissimus, templū aliquāto ante lucē occupauit. Quid eo die Sestius is q̄ est de vi reus: actor hic defensorq; causę meę, nihil p̄gredit, cōsilia expectat inimicorū meorū. quid illi, quorū consilio P. Sestius in iudiciū vocat, quo se pacto gerūt: cū forū, comitiū, curiā, multa de nocte armatis hoībus ac seruis plerisq; occupauissent, impetū faciūt in Fabriciū, manus afferūt, occidūt nōnullos, vulnerant multos: vniuersiq; districtis gladiis & cruētis in oībus fori partibus fratrem meū virū optimū, oculis q̄rebāt, voce poscebāt: quorū ille telis libēter suū corpus obrulisset, nisi suā vitā ad spem mei reditus reſeruasset, pulsus tñ e rostris in comitio iacuit, seq; seruoq; & libertorū corporib⁹ obtexit, vitāq; suā tū noctis & fugę p̄sidio non iuris iudiciorūq; defendit. Meministis tū Iud. corporibus ciuū Tiberim repleri, cloacas refarciri, nihilq; neq; ante hoc tēpus, neq; hoc ipso turbulētissimo die criminationis esse in Sestiu. Hic etiā de ipso accusatore q̄ro, q̄ P. Sestiu querit cū multitudine in Tribunatu & cū p̄sidio magno fuisse, nū illo die fuerit: certe nō fuit. gladiatores tu supponas: cū sicariis e carcere emissis ante lucē in forū immittas: magistrat⁹ tēplo eiicias: cēdē maximā facias: forū purges: & cū oīa vi, armis, egeris, accuses eū, q̄ se p̄sidio munierit: nō vt te oppugnaret, sed vt vitā suā posset defendere. Ex eo tēpore id egit Sestius, vt a suis munitus, tuto in foro magistratū gereret: vt a suis munitus Rēp. administraret. Itaq; cū fretus sanctitate Tribunat⁹, se nō mō cōtra vim, & ferrū, sed etiā cōtra verba, atq; it̄cessionē legib⁹ sacratis eē armatū putaret, venit in tēplū Castoris, obnūciauit cōsulī, cū subito manus illa Clodiana ī cāde ciuū sepe iā victrix, exclamat, incitat, inuadit: inermē, atq; iparatū Tribunū alii gladiis adoriunt, alii fragmentis septorum, & fustibus: a quibus hic multis vulneribus acceptis ac debilitato corpore & cōtrucidato se

Vulturii
paludati.

Nitedula
ex veprecu
lis extracta

De multa
nocte.
Manus af
fere.

Forū pur
gare.

Obnūciare

Pro
abiecit exanimatus
rem, & concilium plur
tione magis & erro
cit Sestius de vi
accessisset, reſerui
Reatinos, cur tā tēpore
repugnauit: nū vt gl
emor: an illa: q̄ tr
se referri iussit: vbi est
na, qd̄ facere voluit, et
arma itur: fustis ne v
do Remp. a functo
Remp. a facinorosis
tur mortem vici
te viri quid vos loqu
vero illi ipi parricida
notis sui perhorruer
transferedi in nos cr
homines tacere pot
mulationem penulā ar
xit: cū quereat ali
omnes: vsque adeo hom
factum paulo citius, q̄
diam in quos putaban
si tunc P. Sestius Iud.
modo esset in Rep. Se
Remp. interfecto in
obita positos in ill
tis, aut in rempublic
sim bene de Rep. me
spicis religio: q̄ p
nūq; cōspectu esset
tu. Eius igit vitā q̄
pterno putaretis: l
indemnatos expelle
taliū infamaret: tri
venderet: reges appe
ret: hęc vt efficere po
manū sibi P. Sestius
rum cēde nocturna
plus viginti vulnerib⁹
hoīs, dicā em qd̄ s
tudine animi, grauit
tu hoc loco laudas
vidimus: qui nullo p
norum, omnia pericul
mhi vnus ex oībus c
ris in repub. fieri, & q
legibus, & iudiciis re
armis oppreſſa tenere
dēre est: tacere, forte
tribunus plebis Milo
aut ego hunc laudis
possum: sed q̄ existim

abiecit exanimatus: neq; vlla alia re ab se mortē, nisi opinione mortis depulit, quē cū iacētem, & concilium plurimis vulneribus extremo spiritu exanguē & confectū viderēt, defatigatione magis & errore, q̄ misericordia & modo, aliquando cedere destiterunt. Et causam dicit Sestius de vi: quid ita: quia viuit, & id nō sua culpa, plaga vna illa extrema defuit, quae si accessisset, reliquū spiritū exhaustisset, accusa Lentidiū, non percussit locū: maledicito homini Reatino, cur tā tēpore exclamaret occisum, ipsum vero quid accusas: nū defuit gladiis: num repugnauit: nū vt gladiatoribus imperari solet, ferrū nō recepit: an hęc ipsa vis est: non posse emori: an illa: q̄ tribunus plebis tēplū cruentauit: an q̄ cū esset ablatu, primūq; resipisset, nō se referri iussit: vbi est crimē, qd̄ reprehēditis: Hic quēro Iudices: si illo die gens ista Clodiana, qd̄ facere voluit, effecisset: si P. Sestius, qui p̄ occiso relictus est, occisus esset: fuistis ne ad arma ituri: fuistis ne vos ad patriū illū animū maiorūq; virtutē excitaturi: fuistis ne aliquando Remp. a funesto latrone reperituri: an etiā tunc quiesceretis: cunctaremini: timeretis: cū Remp. a facinorosissimis sicariis, & a seruis esse oppressam, atq; occupatā videretis: Cuius igitur mortem vlcisceremini, si quidē liberi esse, & habere rempublicā cogitaretis, de eius virtute viri quid vos loqui, qd̄ sentire, qd̄ cogitare, qd̄ iudicare oporteat, dubitandū putatis! At vero illi ipsi parricidā, quorū effrenatus furor alitur impunitate diuturna, adeo vim facinoris sui perhorruerāt, vt si paulo longior opinio mortis Sestii fuisset, Gracchum illū suū, transferēdi in nos criminis causa occidere cogitarint. sensit rusticulus non incautus: neq; n. homines tacere potuerūt: suū sanguinē queri ad restinguendā inuidiam facinoris Clodiani: mulioniam penulā arripuit, cū qua primū Romā ad comitia venerat: messoria se corbe cōtexit: cū quērerēt alii Numeriū, alii Quintū, gemini nominis errore seruat⁹ est, atq; hoc scitis omnes: vsque adeo hominē in periculo fuisse, quoad Sestiū scitū est viuere, quod nisi esset patrefactum paulo citius, q̄ vellem, non illi quidē morte mercenarii sui transferre potuissent inuidiam in quos putabant, sed acerbissimi sceleris infamiā grato quodam scelere minuissent. Ac, si tunc P. Sestius Iud. in tēplo Castoris animā quā vix retinuit, edidisset, non dubito, quin, si modo esset in Rep. Senatus, si maiestas populi Romani reuixisset, aliquando statua huic ob Remp. interfecto in foro statueret. Nec vero illorum quisq;, quos a maioribus nostris morte obita positos in illo loco atq; in rostris collocatos videtis, esset P. Sestio aut acerbitate mortis, aut in rempublicā animo preponendus: q̄ cū causam ciuis calamitosi, causam amici, causam bene de Rep. meriti, causam senatoris, causam Italię, causam Reip. suscepisset: cumq; auspiciis religioniq; patens obnūciaret, qd̄ senserat: luce palā a nefariis pestibus in deorū, hominūq; cōspectu esset occisus, sanctissimo in tēplo, sanctissima in causa, sanctissimo in magistratu. Eius igitur vitā q̄nā spoliandā ornamenti esse dicet, cuius mortē ornadā monimēto sempiterno puraretis: Homines inq; emisti, coegisti, parasti, qd̄ vti faceret: senatū obsideret: ciuis, indemnatos expelleret: bona diriperet: aedes incēderet: tecta disturbaret: tēpla deorū immortaliū inflāmaret: tribunos plebis ferro e rostris expelleret: puincias quas vellet, qbus vellet, venderet: reges appellaret rerū capitaliū cōdemnatos: principē ciuitatis ferro obsessum teneret: hęc vt efficere posset, q̄ fieri, nisi armis oppressa Rep. nullo modo poterāt, idcirco credo manū sibi P. Sestius & copias cōparauit. At cū forū corporibus ciuiū Romanorū esset cōstratum cede nocturna, nō modo nulla noua q̄stio, sed etiā vetera iudicia sublata: Tribunū plus viginti vulneribus acceptis iacentē, moribūdūq; vidistis: alterius Tribunū plebis, diuini hoīs, dicā em̄ qd̄ sentio, & qd̄ mecū sentiūt oēs, diuina, insigni quadā, inaudita, noua magnitudine animi, grauitate, fide p̄diti, domus est oppugnata ferro, facib⁹, exercitu Clodiano. & tu hoc loco laudas Milonē, & iure laudas: quē em̄ vnq; virū tā immortalī virtute p̄ditum vidimus: qui nullo p̄mio p̄posito, p̄ter hoc, qd̄ iā contritū, & cōtemptū putat, iudiciū bonorum, omnia pericula, summos labores, grauiissimas contētiones inimicitiasq; suscepit: qui mihi vnus ex oībus ciuibus videt re docuisse, nō verbis, quid oporteat a p̄stantissimis viris in repub. fieri, & qd̄ necesse esset, oportere hominū audaciū, euerforē reipublicę scelerib⁹, legibus, & iudiciis resistere, si leges nō valerēt, iudicia nō essent, si Resp. vi cōsensuq; audaciū armis oppressa teneret, p̄sidio & copiis defendi vitā & libertatē necesse esse, hoc sentire, prudentię est: facere, fortitudinis: sentire vero, & facere, p̄fectę cumulatęq; virtutis. Adit ad Rēp. tribunus plebis Milo: de cuius laude plura dixi, nō quo aut ipse hęc dici, q̄ existimari malit: aut ego hunc laudis fructū p̄sentī libenter impertiam: p̄ferim cum verbis consequi non possim: sed q̄ existimo si Milonis causam accusatoris voce collaudatā probaro, vos in hoc

Tempore

Rusticulus

Mulionia

penula.

Corbis mes

soria.

Milonis

laudes.

Oratio

crimine parē Sestii causam existimatos. Quomodo in hoc genere p̄sidiū comparatī accu-
sas Sestii, cū idē laudes Milonē: an q̄ sua tecta defendit: q̄ ab aris, focis, ferrū flammāq̄ depel-
lit: qui sibi licere vult ruro esse in foro, in tēplo, in curia: q̄ vitē p̄sidiū cōparat: q̄ vulnerib⁹
que cernit quotidie toto corpore, monet, vt aliquo p̄sidiō caput, & ceruices, & iugulū, ac
latera tutetur: hūc de vi accusandū putas: Quis em̄ vestrū Iud. ignorat, ita naturā rerum tu-
lisse, vt quodā tēpore homines, nondum neq̄ naturali, neq̄ ciuili iure descripto, fusi p̄ agros
ac dispersi vagarent, tantūq̄ haberēt, quantū manu ac viribus per cēdē ac vulnera aut eripe-
re, aut retinere potuissent: Qui igit̄ primū virtute, & cōsilio p̄stari extiterūt, ii p̄specto ge-
nere humanē docilitatis, atq̄ ingenii, dissipatos vnū in locū cōgregarunt: eosq̄ ex feritate il-
la ad iustitiā, atq̄ mansuetudinē transtulerūt, tū res cōmunē vtilitatē continētes, quas publi-
cas appellamus: tū cōuenticula hominū, q̄ postea ciuitates nominauerūt: tū domicilia cōiū-
cta, quas vrbes dicimus, inuento & diuino & humano iure mōenibus sepserunt. Atq̄ inter
hanc vitā perpolitā humanitate, & illā immanē, nihil tam interest, q̄ vis, & ius. horum vtro
vti volumus, altero est carendū. vim volumus: extingui ius necesse est, idest iudicia, quibus
omne ius cōtinetur, iudicia displicent: aut nulla sunt: vis dominet̄ necesse est, hęc vidēt oēs.
Milo & vidit, & fecit, vt ius experiretur, vim depelleret: altero vti voluit, vt virtus audaciā
vinceret: altero vsus necessario est, ne virt⁹ ab audacia vinceret. Eadēq̄ ratio fuit P. Sestii, si
minus in accusando (neq̄ em̄ per oēs fuit idē necesse fieri) at certe in necessitate defensionis
salutis suę, p̄sidiōq̄ cōtra vim, & manū cōparato, nā qd ageret vir ad dignitatē & gloriā na-
tus: agebat auctoritate, agebat consilio, agebat per summū ordinē, agebat exemplo bonorum
& fortium ciuū: qd republica, quid se dignū esset, quis esse ipse posset, quid sperare, quid maio-
ribus suis reddere deberet, diligentissime cogitabat. O dii immortales, quem iam ostenditis
exitū nobis: quā spem Reip. datis, quotus quisq̄ inuenietur tanta virtute vir, qui optimam
quāq̄ causam reip. amplectat̄: qui bonis viris deseruiat: qui solidā laudē, verāq̄ querat: Neq̄
hic tamen vlla vnq̄ iniuriā adducetur, vt eū tali virtute, tantaq̄ firmitate animi se in Rēp.
fuisse p̄nitent, sed qui hęc vident, adolescentes, quoniam suas mētes conferent: ille qui mo-
nimenta publica, qui ades sacras expugnauit, excidit, incendit: qui stipatus semper sicariis,
septus armatis, munitus iudicibus fuit, quorū hodie copia redūdans volitat edibus: accusat
eum, qui aliqua parte furorē exultantē repressit, hic q̄ est se tutatus, sic vt in priuata re deos
penates suos, in Rep. iura Tribunat⁹ auspiciāq̄ defenderet, accusare eū moderate, a quo ipse
nefarie accusatur, per senatus auctoritatē nō est situs. Nimirū hoc illud est, quod de me po-
tissimum tu in accusatione quęstisti, quę esset nostra natio oprimatū, sic em̄ dixisti. Rem quę
ritis p̄claram iuuentuti ad discendum, nec mihi difficilem ad p̄docendū, de qua pauca
Iud. dicam: & vt arbitror, nec ab vtilitate eorū, qui audient, nec ab officio nostro, nec ab ipsa
causa P. Sestii abhorrebit oratio mea. Duo genera semp̄ in hac ciuitate fuerūt eorū q̄ ver-
fari in Rep. atq̄ in ea se excellēt⁹ gerere studuerūt: q̄bus ex generib⁹ alteri se populares, alte-
ri optimates & haberi, & esse voluerūt. q̄ ea q̄ faciebāt, q̄q̄ dicebāt, multitudinē iucūda esse
volebāt, populares: q̄ aut̄ ita se gerebāt, vt sua cōsilia optimo cuiq̄ p̄barent, optimates habe-
bant, q̄s ergo optim⁹ iste: q̄s: de nūero si q̄ris, innumerabiles: neq̄ em̄ aliter stare possem⁹. Sūt
prīncipes consilii publici, sunt qui eorū sectā sequuntur, sunt maximorū ordinū homines, q̄
bus patet Curia, sunt municipales rusticiq̄ Romani, sunt negotia gerentes, sunt etiam liber-
tini optimates. numerus huius generis late, & varie diffusus est. Sed genus vniuersum (vt
tollat error) breui circūscribi & definiri potest, oēs optimates sunt, q̄ neq̄ nocentes sunt, nec
natura improbi, nec furiosi, nec malis domesticis impediti. Esto igit̄ vt hi sint, quā tu na-
tionem appellasti: & qui integri sunt, & sani, & bene de rebus domesticis constituti. horum,
qui voluntati, commodis, opinionī in gubernanda Rep. seruiūt, defensores optimatū, ipsiq̄
optimates grauissimi & clarissimi ciues nominātur, & prīncipes ciuitatis. Quid est igit̄ pro-
positum his Reip. gubernatoribus, quod intueri, & quo cursum suum dirigere debeant: id
quod est p̄stantissimum, maximeq̄ optabile sanis, & bonis, & beatīs, cum dignitate otium.
hoc qui volunt, omnes optimates: qui efficiunt, summi viri & conseruatores ciuitatis putā-
tur, neq̄ enim rerum gerendarum dignitate homines efferri ita conuenit, vt otio non p̄spi-
ciant: neq̄ vllum amplexari otium, quod abhorreat a dignitate. Huius autē otiosę dignita-
tis hęc fundamenta sunt, hęc membra, quę tuenda prīncipibus, & vel capitis periculo de-
fendenda sunt: religiones, auspicia, potestates magistratū, Senatus auctoritas, leges, mos ma-

Respublicę
Ciuitates.
Vrbes.
Vis & Ius.

Situ .
Natio opti-
marium.

Populares.
Optimates

Cōstituti
bene de re-
b⁹ domest.

Otiū cū di-
gnitate, ma-
xime opta-
bile.

Dio P

lorum iudicia, iuris
rot atq̄ tantarū esse
tie. Hanc ego viā lo-
gem, mēt̄ p̄ferre
ioribus p̄sidiis &
perdit, nūc impet-
do tardiores sunt, &
ita vt noomiā cuncta
q̄ amittant. Propo-
sunt tales, qualis p̄ter
nullē mēt̄, nulla in-
te maluit. q̄ de se ten-
perii gloria, vniuersū,
neq̄ pericali vniuersū
mouere. Hęc imitam-
pla sunt, hęc immort-
litate p̄rogant. N
ris, oēs idem de repul-
Romani iudicia, ac v-
cio fuit per hos anno-
sus p̄pici posset: i lab-
adibat incorrupt⁹, &
buit de eodē me P. L.
cū grauitate copia p̄-
tur tam populare ad-
solū auctorē meq̄ lab-
uis & grata in concu-
idcirco non appel-
de omnibus infinita
populū in campo M-
putauit: illum non
publicam: seq̄, si tur-
tum siue legum p̄-
na Reip. dicit se leg-
tur: cum autē de m-
p̄teatur se affuisse
ri: in qua omnes hon-
furie concitate tāq̄ a
viro clarissimo, & or-
populare: vsq̄ eo no-
gnerabantur: maneb-
diderit, ita ob eā
um eripui Gellian t-
abare: vt si ego con-
te nemo tuorū vide-
cendū fuit, in furiosi-
iste in me animorū,
& quęso hoc loco l-
si de poetis, de histri-
infolens in dicendo,
atq̄ delibē. scio quid
populi Romani, & q̄
sumpsi hoc loco doc-
fuit, nō esse populari-

iorum, iudicia, iurisdicção, fides, prouincię, socii, imperii laus, res militaris, ararium, haru reru tot atq; tantaru esse defensoru & patronu magni animi est, magni ingenii, magneq; constantie. Hanc ego via iudices, si aut aspera, atq; ardua, aut plena esse periculoru aut insidiaru negem, metiar: presertim, cu id no modo intellexerim seip, sed etia pter ceteros senserim. maioribus presidiis & copiis oppugnat Respublica, q defendit: ppterea q audaces homines, & perditu, nutu impellunt, & ipsi etia sua sponte contra Republica incitant. boni nescio quo modo tardiores sunt, & principiis reru neglectis, ad extremu ipsa deniq; necessitate excitantur: ita vt nonnuq; cunctatione ac tarditate, du otiu volut etia sine dignitate retinere, ipsi vtru q; amittant. Propugnatores autē Reipublicę qui esse voluerut, oia Reip. causa perferut. qui sunt tales, qualis pater tuus M. Scaure fuit, qui seditiosis omnib; resistit, que nulla vnq; vis, nullę mine, nulla inuidia labefecit, aut qualis Q. Metellus patruus matris tuę, qui de ciuitate maluit, q de sententia dimoueri, aut, vt vetera exempla, quoru est copia digna huius imperii gloria, relinquã, neve eoru aliquę qui viuunt, nomine, qualis nuper Q. Catulus fuit, que neq; periculi tempestas, neq; honoris aura potuit vnq; de suo cursu vite, aut spe, aut metu dimouere. Hac imitamini p deos immortales, q dignitate, q laudę, qui gloria queritis. hec ampla sunt, hec immortalia, hec diuina, hec fama celebratur, monimentis annaliu mandant, posteritati propagant. Nũc nisi me fallit, in eo statu ciuitas est, vt si operas cõductoru remoueris, oes idem de republica sensuri esse videant. etem tribus locis significari maxime populi Romani iudiciu, ac voluntas potest. cõcione, comitiis, ludoru gladiatoruq; confessu. que cõcio fuit per hos annos, que quidẽ esset nõ cõducta, sed vera, in qua populi Romani consensus pspici posset. Habite sunt multe de me a gladiatore sceleratissimo cõcões, ad quas nemo adibat incorrupt; nemo integer: erãt. n. ille cõcões pditoru hoim necessario turbulẽte. habuit de eodẽ me P. Lætulus Cõsul cõcõne, cõcursus est populi Ro. fact; egit causam summa cõ grauitate copiaq; dicendi, tanto silentio, tanta approbatione omniu, nihil vt vnq; videre tur tam populare ad populi Ro. aures accidisse, productus est ab eo Cn. Pompeius, qui se nõ solũ auctore meę salutis, sed etiam supplicem populo Ro. exhibuit. huius oratio & pergrauis & grata in concione fuit. quo silentio sunt auditi de me ceteri principes ciuitatis: quos idcirco non appello hoc loco, ne mea oratio si minus de aliquo dixerõ, ingrata sit: si satis, de omnibus infinita esse videatur. Cedo nunc eiusdẽ illius inimici mei de me eodẽ ad verum populũ in campo Martio concionẽ, quis nõ modo approbauit, sed nõ indignissimũ facinus putauit: illum non dicã loqui, sed viuere, ac spirare: quis fuit, q nõ eius voce maculari republicam: seq; si tum audiret, scelere astringi arbitretur. Venio ad comitia siue magistratum siue legum placet, de me, que Tyrannũ atq; ereptore libertatis esse dicebat, in illa ruina Reip, dicit se legem tulisse, quis est, qui, cu contra me ferebat, inisse se suffragiu confiteatur: cum autẽ de me eodẽ ex senatusconsulto comitiis Centuriatis ferebat, quis est qui non pfitetur se affuisse, & suffragiu de salute mea tulisse. Vtra igit causa popularis debet videri: in qua omnes honestates ciuitatis, omnes atates, omnes ordines vna cõsentunt: an in qua furie concitate tãq; ad funus Reip, cõuolant. An sicubi aderit Gellius, hõ & fratre indignus viro clarissimo, & ordine Equestri, cuius ille ordinis nomẽ retinet, ornãmẽta confecit, id erit populare: vsq; eo non fuit popularis, vt bona solus comesset. libelli etia pro vino sepe oppignerabantur: manebat insaturabile abdomẽ, copie deficiebãt, qui quasi mea culpa, bona perdidit, ita ob eã ipsam causam est mihi inimicus, quia nihil habet. vtru ego tibi patrimoniũ eripui Gelli: an tu comedisti: quid tu meo periculo gurgis ac vorago patrimoniũ hellu abare: vt si ego consul rep. cõtra te, & gregales tuos defendissem, in ciuitate esse me nolles: te nemo tuoru videre vult: omnes aditu, sermonẽ, congressum tuũ fugiunt. Plura dixi, q dicendũ fuit, in furiosissimũ atq; egentissimũ ganeonẽ, veniam? ad ludos. facit em lud, vester iste in me animoru, oculoruq; cõuictus, vt mihi iã licere putẽ remissiore vti genere dicendi. & queso hoc loco iudices nequa me leuitate ductũ ad insolitũ genus dicendi labi putetis, si de poetis, de histrionib;, de ludis in iudicio loquat, nõ sum tã ignarus lud, causaru, nõ tã insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper, & omnes vndiq; flosculos carpã atq; delibẽ. scio quid grauitas vestra, quid hec aduocatio, quid ille conuentus, quid dignitas populi Romani, & quid periculi magnitudo, quid atas, quid honos meus postulet, sed mihi sumpsi hoc loco doctrinã quãdã iuuẽturi, q essent optimates, in ea explicãda demonstrãdum fuit, nõ esse popularis ois eos, q putent. Ex te igit Scaure potissimũ qro, q ludos apparatussi

Populi Ro
ma. iudiciũ
ac volũtas
trib; locis
significat.

Oppignerari.

Abdomẽ i
saturabile.

Aucupari
orationem
Flosculos
carpere atq;
delibare

Oratio

Ludius. mos magnificentissimosq; fecisti, cur ille ipse maxime ludius non solum spectator, sed actor, & achroma, quod omnia fororis embolia nouit, qui in coetu mulierum per psaltria adducit, nec tuos ludos aspexit, in illo ardenti Tribunatu suo: nec ullos alios, nisi eos, a quibus vix viuus effugit: vix se populus Romanus tenuit: vix homines odium suum a corpore eius impuro atque nefando represserunt: ne histriones quidem coram sedenti pepercunt. Quid fuit illud? quod summus artifex flens, & recenti letitia, & maesto dolore, ac desiderio mei egit aperte multo grauioribus verbis meam causam, quam egomet de me agere potuissem: summi enim poetę ingenium non solum arte sua, sed etiam dolore exprimebat. Tunc illa quanto cum gemitu acta sunt: O pater. Me me ille absentem ut patrem deplorandum putarat, quem Q. Catulus, quem multi alii sepe in senatu patrem patrię nominarant, quanto cum fletu: cum patrem pulsum, patriam afflictam deploraret, domum incensam, & uerfamque. sic egit, ut demonstrata pristina fortuna fletum etiam inimicis, atque inuidis excitaret. nominatum sum appellatus in Bruto. Tullius, qui libertatem ciuibus stabiliuerat, milies reuocatus est. In hunc consensum P. Sestius tribunus plebe cum ageret, nihil aliud in eo magistratu nisi meam causam egit. is se populo dedit, non plausus cupiditate, sed ut ipsi inimici nostri voluntatem uniuersi populi viderent. venit ut scitis ad columnam Meniam: tantus est ex omnibus spectaculis usque a capitolio, tantus ex fori cancellis plausus excitatus, ut nunquam maior consensus, aut apertior populi Romani uniuersi fuisse vlla in causa diceretur. Tu etiam mihi M. Attilius Regulum commemoras, qui redire ipse Carthaginem sua voluntate ad supplicium, quam sine his captiuis, per quibus ad senatum missus erat, Romę manere maluerit: & mihi negas optandum reditum fuisse: hunc ego reditum repudiarę: qui ita florens fuit, ut verear, ne quis me studio glorię putet idcirco exisse, ut ita redire. quem enim unquam senatus ciuem, nisi me, nationibus exteris commendaui: quem curia magis requisitum: quem foris luxit: quem æque ipsa tribunalia desiderauerunt: omnia discessu meo deserta, horrida, muta, plena luctus, & mœroris fuerunt, quis est Italię locus, in quo non fixum sit in publicis monumentis studium salutis meę, testimonium dignitatis: Reditus vero meus qui fuerit, quis ignorat: cum ipsis nonis Sextilibus idem dies reditus mei fuisset, qui & natalis meus, idem & filię meę charissimę: cumque itinere toto vrbes Italię festos dies ageret aduentus mei: vię multitudinem legatorum undique missorum celebrabant: ad urbem accessus incredibili hominum gratulatione florebat: reditus erat eiusmodi, ut summa in letitia illud dolere, ciuitatem tam gratam, tam miseram atque oppressam fuisse. Habes igitur quod ex me quesisti, qui essent optimates, non est natio, ut dixisti. Et cohortari ausus est accusator in hac causa vos Iudices, ut aliquando essetis seuerari, aliquando medicinam adhiberetis reipublice. non ea est medicina, cum sanę parti corporis scalpellum adhibet, atque integre, carnificina est ista, & crudelitas. hi medentur reipublice, qui exsecant perstem aliquam, tanquam strumam ciuitatis. Sed ut extremum habeat aliquid oratio mea, & ut ego ante dicendi finem faciam quam vos me attente audiendi, concludam illud de optimatibus, eorumque principibus, ac reipublice defensoribus: vosque adulescentes, & qui nobiles estis, ad maiorum vestrorum imitationem excitabo: & qui ingenio, & virtute nobilitate potestis consequi, ad eam rationem in qua multi homines noui & honore & gloria floruerunt, cohortabor. hæc est vna via, mihi credite, & laudis, & honoris, & dignitatis: a bonis viris, & sapientibus, bene a natura constitutis, laudari, & diligere: nosse descriptionem ciuitatis a maioribus nostris sapientissime constitutam: qui cum regiam potestatem non tulissent, ita magistratus annuos creauerunt, ut consilium senatus Reipublice preponerent sempiternum: deligerent autem in id consilium ab uniuerso populo, aditusque in illum summum ordinem omnium ciuium industria ac virtute pateret. Senatui reipublice custodem, presidem, propugnato rem collocauerunt. huius ordinis uti auctoritate magistratus, & quasi ministros grauissimi consilii esse voluerunt: senatum autem ipsum proximorum ordinum splendore confirmari: plebis libertatem & comoda tueri atque augere voluerunt. hæc que per virili parte defendunt, optimates sunt, cuiusque sint ordinis, qui autem precipue suis ceruicibus tanta munia, atque Rempublicam sustinent, si semper habitum sunt optimatum principes, auctores, & conseruatores ciuitatis. Huic hominum generi fateor multos aduersarios, inimicos, inuidos esse, multa proponi pericula, multas inferri iniurias, magnos esse experiendos, & subeundos labores. sed mihi omnis oratio est cum virtute, non cum desidia, cum dignitate, non cum voluptate, cum iis, qui se patrię, qui suis ciuibus, qui laudi, qui glorię, non qui somno, & conuiuio, & delectationi natos arbitrantur. Nam si qui voluptatibus ducantur, & se vitiorum illecebris, & cupiditatum lenociniis dederunt, missos faciant honores, nec attingant rempublicam, pariantur viros laborum patientes frui, qui autem bonam famam bonorum, quam vere sola gloria nominari potest, expectant, aliis otium querere debent, & voluptates, non sibi. sudam

Ludius.
Embolia.

Roscius
histrion.

Columna
Menia.
M. Attilius
Regulus.

Natalis
Ciceronis.

Medicina.
Scalpellum.
Struma.

Laudis &
honoris
via.

Patientes
laborum.
Gloria
victoria.

dam est his, pro com
 res: cum multis audacib
 clarissimorum virorum
 videmus, qui incitate
 tes imperio: aut
 uerunt. leuis hos sen
 rum impugns represen
 animi, consilium audacit
 dignitatis, atque impu
 rit, aut aliqua reputat
 sunt, atque reuocati, aut
 qui auctoritate bono
 diu iucundi esse volu
 derunt. Quod si apud Ar
 ctos non deest, qui R
 tate eiecerunt. Th
 ciadis calamitas, qui
 flitimus fuisse tradit:
 mihi grauitas & mag
 leuora videri debeant
 dentem occidere non
 minui, inique a suis c
 meriti, tanta hodie gl
 ut eos a quibus illi op
 omnes anteponat. Qu
 stis: qui vnus nobiscu
 eiecerunt. nos etiam h
 temur nostros Brut
 talos, Aemilios, im
 deorum immortalium
 lamus bonis, presen
 putemus, quod erit
 mus denique corpus
 tus & virtutis glori
 lectatam videmus, c
 dicitur, minus existi
 auxerint, aut defend
 repente Iudices, de f
 & plura etiam dicere
 Sestium meæ salutis,
 rem, reum: video hu
 deo Milonem vindic
 ca, extinctorem de
 atque rectorum, praesid
 deum ac parentem il
 sero squalore & sord
 iudicio togam deder
 tatem pro patre forti
 squalor, hic luctus, h
 meum casum, luctu
 vobis omnibus oratio
 illo die: cum ad vos ind
 frum est amate patri
 ti liberi: rapta coniu

dum est his, pro communibus comodis, adeundę inimicitie, subeundę sepe pro Rep. tempestatibus: cū multis audacibus, improbis, nonnunq̄ etiā potētibus, dimicandū. Hęc audiūmus de clarissimorū virorū consiliis, & factis, hęc accepimus, hęc legimus, neq̄ eos in laude positos videmus, q̄ incitarūt aliquādo populū animos ad seditionē: aut qui largitione cęcarunt mentes imperitorū: aut q̄ fortis, & claros viros, & bene de Rep. meritos in inuidiā aliquā vocauerunt. leuis hos semp, & audaces, & malos, & perniciosos ciues putauerūt. at vero qui horum impetus represserūt, & conatus: qui auctoritate, qui fide, qui cōstātia, qui magnitudine animi, cōsiliis audaciū restiterūt: ii graues, ii principes, ii duces, ii auctores huius ordinis, & dignitatis, atq̄ imperii semp habitū sunt: & si quos eorū aut iniqui iudicii q̄dam pcella puerit, aut aliqua repentina vis ac tēpestas perculit popularis, p̄ populum tamen ipsum recreati sunt, atq̄ reuocati, aut omnino inuulnerati inuolatiq̄ vixerūt. At vero ii, q̄ senatus cōsiliū, qui auctoritatē bonorū, qui instituta maiorū neglexerunt, & imperitę aut cōcitatę multitudinī iucundi esse voluerūt, oēs fere Reip. pœnas aut presentī morte, aut turpi exilio deperderunt. Q̄ si apud Atheniēses homines Gręcos longe a nostrorū hominū grauitate disinctos non deerāt, qui Remp. cōtra populū temeritatē defenderūt: cū omnes q̄ ita fecerūt, e ciuitate eiicerentur: si Themistocle illū cōseruatorē patrię nō deterruit a rep. defendēda, nec Milciadis calamitas, qui illā ciuitatē pauloante seruarat: nec Aristidis fuga, q̄ vnus omniū iustissimus fuisse tradit: quid nos tandē facere debemus: primū in ea ciuitate nati, vnde orta mihi grauitas & magnitudo animi videtur: tū in tāta gloria insistentes, vt omnia humana leuiora videri debeant: deinde ad eā rep. tuendā aggressi, q̄ tāta dignitate est, vt eam defendentem occidere non aliud sit, q̄ oppugnantem rerū potiri. Homines Gręci, quos antea nominauī, inique a suis ciuibus damnati, atq̄ expulsi, tamen quia sunt de suis ciuitatibus bene meriti, tanta hodie gloria sunt, nō in Gręcia solū, sed etiam apud nos, atq̄ in cęteris terris, vt eos a quibus illi oppressi sunt nemo nominet, horum calamitatem dominationi illorum omnes antepōnāt. Quis Carthaginensium pluris fuit Annibale consilio, virtute, rebus gestis: qui vnus nobiscum tot annos de imperio, de gloria decertauit. hunc sui ciues e ciuitate eiecerunt, nos etiam hostem literis nostris & memoria videmus esse celebratum. Quare imitemur nostros Brutos, Camillos, Halas, Decios, Curios, Fabricios, Maximos, Scipiones, Lentulos, Aemilios, innumerabiles alios, qui hanc Remp. publicam stabiliuerūt: quos equidem in deorum immortalium cœtu ac numero repono. amemus patriam, pareamus senatui, consulamus bonis, presentis fructus negligamus, posteritati & glorię seruiamus: id esse optimum putemus, quod erit rectissimum: speremus, qđ volumus: sed quod acciderit, feramus: cogitemus deniq̄ corpus virorum fortium, magnorumq̄ hominum esse mortale, animi vero motus & virtutis gloriam sempiternam: neq̄, hanc opinionem si in illo sanctissimo Hercule cōsecratam videmus, cuius corpore ambugto vitam eius, & virtutem immortalitas excepisse dicitur, minus existimemus eos, qui hanc tantam Remp. suis consiliis aut laboribus aut auxerint, aut defenderint, aut seruarint, esse immortalem gloriam consecutos. Sed me repente Iudices, de fortissimorum, & clarissimorum ciuium dignitate, & gloria dicentem, & plura etiam dicere parantem, horum aspectus in ipso cursu orationis repressit. video P. Sestium meę salutis, vestrę auctoritatis, publicę causę defensorem, propugnatorem, auctorem, reum: video hunc prætextatum eius filium oculis lachrymantibus me intuentem: video Milonem vindicem libertatis vestrę, custodem salutis meę, subsidium afflictę Reipublicę, extinctorem domesticę latrocinię, repressorem cędis quotidianę, defensorem templorū, atq̄ rectorum, præsidium Curię, sordidatum, & reum: video P. Lentulum, cuius ego patrē deum ac parentem statuo fortunę, ac nominis mei, & fratris, rerumq̄ nostrarum, in hoc misero squalore & sordibus: cui superior annus idem & virilem patris, & prætextam populū iudicio togam dederit, hunc hoc anno in hac toga, rogationis iniustissimę subitam acerbitatem pro patre fortissimo, & clarissimo ciue deprecantem, atq̄ hic tot & talium ciuium squalor, hic luctus, hæ sordes susceptę sunt propter vnum me: quia me defenderunt: quia meum casum, luctūq̄ doluerunt: quia me lugenti patrię, flagitanti senatui, poscenti Italię, vobis omnibus orāribus reddiderunt. qđ tantum est in me scelus: quid tantopere deliquit illo die: cū ad vos iudicia, literas, cōfessiones cōmunis exitiū detuli: cū parui vobis! Ac si sceleratum est amare patriam, pertuli pœnarum satis. euersa domus est: fortunę vexatę: dissipatę liberi: rapta coniunx: frater oprimus, incredibili pietate, amore inaudito, maximo in

Inuulneratus.

Themistocles.

Milciades, Aristides.

Annibal.

Ro. fortes.

Sperandum quod volumus: qđ acciderit, ferendum. Herculis immortalitas.

T. Annius Milo.

Deo ac patris fortunę ac no.

Oratio

Præstat.

squalore, volutatus est ad pedes inimicissimorum. ego pulsus aris, focus, deis penatibus, distractus a meis, carui patria, quã (vti leuissime dicam) certe texeram: pertuli crudelitatem inimicorum, scelus infidelium, fraudem inuidorum. Si hoc non est satis, quod hæc omnia deleta videntur reditu meo, multo mihi, multo inquam Iudices præstat, in eandem illam recidere fortunam, quã tantam importare meis defensoribus, & conseruatoribus calamitatẽ. An ego in hac vrbe esse possum, his pulsus, qui me huius vrbeis compotem fecerunt: non ero, non potero esse Iudices: neque hic vnquam puer, qui his lachrymis qua sit pietate declarat, amisso patre suo propter me, me ipsum incolumem videbit: & quotiescunq; me viderit, ingemiscet: ac pestem suã & patris sui sese dicet videre. ego vero vos in omni fortuna, quæcunq; erit oblata, complectar: nec me ab iis, quos meo nomine fordidatos videtis, vnquam vlla fortuna diuellet: neque hæ nationes, quibus me senatus commendauit, quibus de me gratias egit, hunc exulem propter me sine me videbunt. Sed hæc dii immortales, qui me suis templis aduenientem receperunt, stipatum ab his viris, & P. Lentulus Consul, atq; ipsa Resp. qua nihil est sanctius, vestra potestati commiserunt. vos hoc iudicio omnium bonorum mentes confirmare, improborum reprimere potestis: vos his ciuibus vti optimis, vos me reficere, & renouare Rempublicam potestis. Quare vos obtestor, atq; obsecro, vt sicut me saluum esse voluistis, eos conseruetis, per quos me recuperauistis.

IN VATINIVM. ORATIO. XXXIII.

ITVA Tantummodo Vatini quid indignitas postulare, spectare voluissẽ, fecissẽ id, quod his vehementer placebat, vt te cuius testimonium, propter turpitudinẽ vitæ, sordescq; domesticas, nullius momenti putaretur, tacitus dimitterem. nemo enim horum ita te refutandum, vt grauem aduersarium, aut ita rogandum, vt religio sum testem arbitrabatur. sed fui paulo in te intemperatior fortasse quã debui: odio enim tui, in quo etsi omnes propter tuum in me scelus, superare debeo, tamen ab omnibus pene vincor, sic sum incitatus, vt cum te nõ minus cõtemnerẽ, quã odissẽ, tamẽ vexatũ potius quã despectum vellem dimittere. Quare ne tibi hũc honorẽ a me ha-

berĩ forte mirere, quod interrogem, quem nemo congressu, nemo aditu, nemo suffragio, nemo ciuitate, nemo luce dignum putet, nulla me ad id causa impulisset, nisi vt ferocitatem istam tuam comprimerem, & audaciam frangerem, & loquacitatem paucissimis interrogationibus irretitam retardarem. etenim debuisti Vatini, etiam si falso venisses in suspitionẽ P. Sestio, tamen mihi ignoscere, si in tanto hominis de me optime meriti periculo, & temporĩ eius, & voluntati parere voluissẽ. sed hesternopro testimonio esse mentitum, cum affirmares nullum tibi omnino cum Albinouano sermonem non modo de Sestio accusando, sed vlla vnquam de re fuisse, paulo ante imprudẽs indicasti: qui & T. Claudium tecum communicasse, & a te consilium P. Sestii accusandi petisse: & Albinouanum, quem antea vix tibi notum esse dixisses, domum tuam venisse, multa tecum locutum, dixeris: deniq; conciones P. Sestii scriptas, quas neque nosset, neque reperire posset, te Albinouano dedisse, easq; in hoc iudicio recitatas. In quorũ altero es confessus, a te accusatores esse instructos, & subornatos. in altero incõstantiam tuam cum leuitate, tum etiã periurio implicatã, refellisti: cum quẽ alienissimum a te esse dixisses, eum domi tuę fuisse: quem preuaricatorẽ ab initio iudicasses, ei te, quos rogasset, ad accusandum libros dixeris dedisse. Nimiũ es vehemens feroxq; natura. non putas fas esse verbum ex ore exire cuiusq;, quod non iucundum, & honorificum ad aures tuas accedat. venisti iratus omnibus. quod ego, simulac te aspexi, prius quã loqui cœpisti, cum ante Gellius, Nutricula seditiosorũ omnium, testimonium diceret, sensi, atq; puidi. repẽte em te, tanq; serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intulisti. vt mihi renouatus ille tuus in te veterem eum amicum, sed tamẽ suum familiarem defenderim. cum in hac ciuitate opugnatio soleat, qua tu nunc vteris, nonnunquam defendi, nonnunquam vituperari. Sed quero a te, cur C. Cornelium non defenderem: num legem aliquam Cornelius contra auspicia tulerit: num Heliam: num Fusiam legem illa serit: num Consuli vim attulerit: num armatis hominibus templum tenuerit: num intercessorem vi deiecerit: num religiones polluerit: ararium exhauserit: remp. compilarit: tua sunt, tua sunt hæc omnia. Cornelio eiusmodi nihil obiectũ est. codicem legisse dicebatur: defendebatur testibus Collegis suis, non recitãdi causa legisse,

Preuaricator.

Nutricula

✱

Illedere.

sed recognoscendi. con
rulle. Tu vero, cui Ce
teres: quibus ita prescri
nelli defensionem in m
istam defensionem in m
summa voluntate, pu
riam Consulẽ factum
vaticinando sperare te
bus ille dies acerbitum
lit: tantum tibi respon
cum per meum nomen
bere, crudelitatem vel
saturate curretis. Scri
pero a te, vt mihi igno
tem, & veratorem Res
ri discessum increpas
reuocatum. At enim d
li vero quisq; vit exc
suis ciuibus Resp. cau
ta responsa, insolens v
nemo auxilium requir
omnia deniq; bonarum
natus consula, populi
me, Resp. causa esse fa
tatis, prestantius mihi
moriã mei nominis
vnius mei salute esse
dixisti senatui populo
diritate atq; immu
ne. Atq; vt aliquando
quatur, non est sane
ris. Duo sunt tẽpora
salutis. honos talis
tis, quanto nemini,
in salute, expectamu
feram, de te ipso ho
pates, huic ciuitati,
rum bonis, fortunis,
gionibus, melius fuis
deris, aut ita impede
quãdo ista, que sunt
Atq; illud tenebre off
tes in adolescentia
gnitas, vt adolescent
P. Sestio, quĩ hic nihil
tare. Quero abs te, t
te vix inuitis omnib
tu, quĩ tibi magno cla
los, vt inde aurũ exp
sed portitorẽ ad part
racissime scrutate, t
nauĩ egredientes terr
teolis manus esse ali
etis ne legatus in vit